

September 2010

Št.

052

Številka prodajalca:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI

ULICE

Odgovorna urednica:
Špela Razpotnik
Izvršna urednica:
Mirjam Gostinčar
Tehnični urednici:
Nina Varesko in Maja Vižintin
Uredniški odbor:
Bojan Dekleva, Tomislav Gruđen,
Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar
Sodelavci uredništva:
Smiljana Bradonjič, Mirjam Gostinčar, Janez Kompare, Anica Kozjek,
Roman Lasnik, Miran Možina, Marko Nakrič, Urban Tarman,
Aleš Verhovnik
Oblikovanje:
Karlo Medjugorac
Lektoriranje:
Anka Sladič
Ilustracije:
Ban, Miha Gračner, Nik Knez, Marjan Kolenc,
Damjan Majkič, Roberta, Severa, Jurko Zavrl
Fotografiji na ovitku:
Jaka Adamič, Dnevnik
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.
Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
E-pošta: info@kraljiulice.org
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beram.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporožijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavejanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --
Ministrstvo za zdravje -- FIHO -- Urad RS za mladino --
Urad RS za komuniciranje

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

foto: arhiv KU

ŠPORTNO IN POSLOVNO

Ja, najprej en lep pozdrav vsem bralcem in bralkam našega časopisa. Po dolgem času se vam spet javljam. Kot sem zapisal v prejšnjem uvodniku, imamo dve novi rubriki, in sicer kolesarsko pa seveda kuharsko. Obe ste super sprejeli, hvala, zdaj pa bi vam še povedal nekaj o naši trgovini z rabljenimi predmeti s posrečenim imenom Stara roba, nova raba. Odprli smo jo 13. 4. 2010 in tudi jaz delam v njej. Je zelo v redu, v njej imamo na razpolago zelo različne predmete, na primer: keramiko, tehniko, igrače in še marsikaj bi se našlo. Na našo trgovinico sem zelo ponosen, saj smo jo v celoti uredili sami; nabavili smo police, jih zmontirali, prepleskali prostor ... Upam, da vas lahko, bralce in bralke, povabim na ogled, skratka: dobrodošli pri nas. Da pa ne bom govoril samo o naši trgovini – brez Športnih kraljev pač ne gre. Sem namreč tudi član nogometne ekipe Kraljev ulice, s katero smo osvojili že kar nekaj pokalov. Na to smo zelo ponosni, v letošnjem avgustu pa smo šli na Nizozemsko na Igre socialno izključenih. Tam smo osvojili dve medalji, v nogometu smo bili tretji, v košarki pa drugi, tako da smo se imeli en teden zelo lepo. Na nepozabno potovanje mi bo ostal lep spomin, zato bi tole priložnost, bralke in bralci, izkoristil tudi za to, da vas v imenu športne ekipe Kraljev ulice zaprosim za kakršno koli pomoč, točneje za športno obutev ali finančno pomoč, da bomo lahko spet kam odpotovali. Zdaj pa še malo kolesarske vsebine: na kolesarsko rubriko sem zelo ponosen, saj imam tudi jaz kolo in se z njim vozim vsak dan, ne glede na to, kakšno je vreme. Zato vedno rad rečem: vsi na kolo za zdravo telo! A ni res tako? Včasih grem kam kolesarit, saj mi zelo ustreza, da malo razgibam telo. Poletje še prehitro mine in prav kmalu bo tukaj spet jesen. Kako hitro gredo dnevi mimo! Poletje mi je kar všeč, precej bolj kot jesen, ki je po navadi že meglena in deževna. Poletje je pač toplo in morje prav tako, pa še v društvu se največ dogaja. Lahko nas pridete pogledat in se prepričate, lepo vas bomo sprejeli in bomo pokramljali z vami ob kavici. Kot že rečeno, ste vljudno vabljeni tudi, da pridete pogledat našo trgovino na Poljanski 14. Če slučajno ne veste, kaj bi s staro robo, je ne mečite stran, raje jo prinesite k nam, saj je bomo zelo veselili. Za vse, kar nam boste prinesli, se vam že vnaprej zahvaljujemo. Tako, počasi bom zaključil uvodnik. Lepo vas pozdravljam in pridite nas kaj obiskat. Pa boste videli, kako je pri nas. Tako, napisal sem, kaj vse se mi/nam je dogajalo, ko me niste slišali. To je to, za zdaj lep pozdrav. Ja, pa še nekaj je: kupite Kralja, saj vsak evro pride zelo prav, še sploh v hladnih jesenskih dneh. Hvala!

Aleš V.

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 KONČANA ZGODBA
- 6 PRP IN ®EVOLUCIJA
- 8 SUŽNJA ČLOVEŠKE POKVARJENOSTI
- 8 TAUBI
- 9 TATU ZGODBA
- 10 INTERVJU S ŠTUDENTKAMA IZ LITVE
- 11 REPORTAŽA: ŠPORTNI KRALJI NA NIZOZEMSKEM
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE S PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 NEBESA ZA KOLESA
- 17 ADIJO, POKOJNINE!
- 18 ZAKONODAJNA AKCIJA: »POREVŠČIMO SLOVENIJO!«
- 19 KONČANJE BREZDOMSTVA
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PAMFLET
- 21 KRALJ IN KRALJ
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 IZZA REŠETK
- 24 JAZ NISEM NANDI, JAZ SEM FERDINAND
- 25 GOGIJEVA KOLUMNA
- 25 LJUDSKA KUHA
- 26 PISMA BRALCEV
- 27 PRED 100 LETI
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

DARE

foto: MG

Prihajam iz Kranja, rodil pa sem se v Novem mestu. Pogosto se spomnim tega, da sem bil spočet na vlaku, in rad si mislim, da verjetno zato nimam obstanka. Teče mi že triindvajseto leto na cesti, tako da sem nekakšen »rekorder«, takoj za Antonom, ki me »nese« za dve leti. Sva namreč klošarja z najdaljšim stažem v Ljubljani. Če že razmišljam o sebi, potem lahko kritično priznam, da sem včasih precej kradel, zlasti pijačo in delikatese, da sem s tem pač zaslužil, bil sem pravi trgovec na debelo, ampak te grde navade sem se zdaj znebil. Le tu in tam si še postrežem s kakšno flašo. Zaradi kraj sem kar nekaj časa odsedel v zaporih. Kar pa se tiče doma, sem od tam odšel zaradi alkohola. Piti sem začel pri petnajstih, zašel sem v slabo družbo in tako se je vse začelo pa obenem tudi končalo. Z mamo sva se sprla in navsezgodaj sem pobral svoje cunje ter se odselil. Zdaj še vedno približno enkrat na mesec pridem pogledat, kako in kaj. Mama še živi, oče pa je bil prav tako pijanec in je zato že pod rušo. Jah, tudi moja poklicna kariera je bila bolj spremenljive sorte. V Jelovici sem se izučil za mizarja in tam delal štiri leta, zaradi plavih so me vrgli na cesto. V Ohridu sem odslužil vojsko kot graničar, ko sem se vrnil nazaj, pa sem se zaposlil v Savi Kranj, kjer sem oddelal točno 14 dni. Spet sem letel zaradi pijančevanja. Delal sem še v Planiki, dve leti in pol, a je šla v stečaj, tako da sem počasi obupal. Danes se prebijam iz dneva v dan, do nedavnega s pomočjo socialke, a so mi jo vzeli, ker sem moral za par dni v zapor. Spet bom zaprosil zanjo, a miniti mora teh obveznih nekaj mesecev, da mi jo ponovno odobrijo. Kako živim? Ja, nič posebnega ni: lutam naokoli, žicam in pijem, dvakrat na dan kaj vržem v želodec, to pa je tudi vse. Po moje bi živel drugače, če bi lahko. Sem pa v svojem življenju marsikaj doživel, verjetno precej več kot običajni ljudje, čeprav menda tudi na bolj neprijeten ali vsaj drugačen način. Želim si, da bi se mi življenje izboljšalo pa da bi našel eno pametno žensko, saj bi potem nehal piti. Kaditi pa ne. Denar mi pomeni le toliko, da imam dovolj za sproti. Drugače pa je moje življenjsko vodilo cesta – tu se moram znajti in tudi preživeti.

Dare

SEM PA V SVOJEM ŽIVLJENJU MARSIKAJ DOŽIVEL, VERJETNO PRECEJ VEČ KOT OBIČAJNI LJUDJE, ČEPRAV MENDA TUDI NA BOLJ NEPRIJETEN ALI VSAJ DRUGAČEN NAČIN.

03
KRALJI
ULICE

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

KRALJI ULICE
Društvo za pomoč in emancipacijo brezdomcev / Kralji ulice
Kampljeva peščen 165, 1000 Ljubljana
Imelda 047

KONČANA ZGODBA

1. del: TAKO SEM IZVEDELA

Mraz me stresa, ko ga čakam na bencinski črpalki pred vhodom na wc. Ali zaradi mraza ali zle slutnje, ki me preganja, tega ne vem. Vzamem ključke iz avta, da ga grem iskat, ko se prikaže na vratih. Odpeljeva se čez mesto, osvetljeno z rumenimi lučmi. Postaja vse bolj čuden.

»Zaspan sem,« mi reče. Počasi govori. Jezna sem, ker je spet nezainteresiran za kar koli. Nič ne rečem. Ustavim na praznem parkirišču, ki ga krasijo velika drevesa. Gledam ga, kako odpira čokoladko. Kot bi bil brez moči. Rada bi mu jo vzela in odprla. Čokoladka mu pade iz rok na tla, on pa v trenutku omahne v spanec. Hitro si odpnem varnostni pas in stečem okoli avta do njega, saj se ustrašim, da mu je slabo in bo bruhal. Še isti hip se spomnim, kaj se v resnici dogaja z njim. Odprem vrata in ga napol vlečem iz avta. Ne vem, kaj naj naredim. Bolje se mi zdi, če bo na zraku. Pritožuje se, da sem tečna. Ne razmišljam. Vse delam avtomatsko. Naslonim ga na avto. Hočem, da se zbudi. Hočem, da pride nazaj.

»Pojdiva na sprehod,« mu rečem in ga potegnem za roko. Vodim ga čez parkirišče.

»Zaspan sem. Pojdiva v avto,« mi pravi. Nočem slišati. Hočem, da pride nazaj, da se zave. Stiskam ga za roko in vrtim v krogu. Mogoče bo pomagalo, da se zave. Vrti se z mano in me zaustavi z objemom. Lepo mi je, ko ga čutim. Začne izgublјati moč v telesu. Kolena mu klecnejo.

»Miki!« zakričim.

»Kaj vpiješ?« vpraša in spet odpre oči.

Potegnem me proti avtu: »Pridi, greva. Pelji me domov.«

»Ne,« se upiram, »rekel si, da bova nekaj časa skupaj!«

»Moram domov, pelji me domov,« ponavlja. Vmes pa spet zaspi. Nasloni se na avto. Stisnem se k njemu. Oči ima zaprte. Spi. Stiskam ga v objem in zrem v nebo. Tako sama se nisem počutila še nikoli. Tišina. Nikjer ni ničesar. Samo jaz sem. Njega imam ob sebi, ki se ne zaveda. Nikjer ni nikogar, ki bi mi pomagal. Pogled usmerjam v tisoč zvezd, ki imajo zamrznjena čustva. Ne vidijo me. Utripajo skozi mene. Prosim v nebo, a se zdi, da ne obstaja. Ni me strah, čeprav sem sama. Vem, da moram poskrbeti za njega, čeprav ne vem, kako. Bolj ga objamem, da bi mu bilo topleje. Sprašujem se, ali ve, da sem ob njem. Nerazložno govori v spanju. Ničesar ne razumem. Kličem ga, da ne bi preveč zaspal. Ponavlja moje ime in se jezi:

»Pusti me, no.« Nočem ga pustiti v namišljenem svetu in ga naprej motim. Rišem mu po obrazu. Rada mu vlečem z nohtom po svetlih obrveh. Nežno mu odpiram oči. Naenkrat se zave, sede v avto in vztraja, naj ga odpeljem domov. Kmalu spet omahne v spanec. V centru mesta me ustavi rdeča luč na semaforju. S strahom opazujem mimoidoče, da me ne bi kdo prepoznal in opazil njega, ki spi. Nočem ga pogledati. Groza me je ob prizoru. Glava mu počiva sklonjena v telo. Roki mu visita ob telesu, kot da ne bi bili njegovi, dlani ima obrnjene navzgor. Na ovinkih ga moram prijati z roko, da ne pade na mene, čeprav vozim počasi. Srce mi razbija. Še malo in bova pri njem. Ne bi rada, da me ustavijo policaji. Govorim si, da bo vse dobro. Pred blokom ugasnem avto in ga zbudim.

»Ali si me morala pripeljati pred blok?« se takoj pritoži.

»Kje pa naj bi te pustila?«

»Saj nisem invalid. Ali ti misliš, da ne morem skrbeti zase? Ni treba, da naju vsi vidijo.«

»Saj nikogar ni. Vsi spijo.« ugovarjam. Pomagam mu iz avta.

»S tabo grem gor.«

»Nehaj s takimi. Sam bom šel. Ali ti res misliš, da sem invalid?« me obtožujoče pogleda. Ne silim več z njim v stanovanje. Raje mu vzamem telefon, da se jutri sigurno vidiva, ker se hočem pogovoriti z njim. Nič ne opazi. Lahko bi mu vzela tudi ključke in denarnico, pa ne bi vedel.

Ena punca

Roberta

Roberta Juretič

PESEM ZA SEPTEMBER

**BUREK JE NA STREHI,
SKOČIL BI NA PICO,
PA NOČE NABASAT NA POTICO,
KER BI ZAPEKLA PITO
NA KRUH,
KOT ULITO
JE POSTOPAL FLANCAT,
ŠE VEDNO SAM IN SAMCAT.**

PETER PITAMBAR PANGERC

VSI ZA ENEGA

Vsi za enega, eden za vse,
mi smo kralji ulice, to nekaj pove.
Pobrateni smo s cestami,
ponosni smo na to,
živimo pod zvezdami,
kaj nam pa morejo.

Vsi za enega, eden za vse,
iščemo ljubezen, ki greje srce.
Smo ambasadorji veselja
od jutra do noči,
prodaja je prijazna stvar,
z njo krpamo moči.

Vsi za enega, eden za vse,
nekateri nas ne marajo,
nam kažejo roge.
Mi pa sanjamo, da smo metulji,
mirne ptice v letu,
da smo rože, ki dehtijo
s trnjem v nežnem cvetu.

Vsi za enega, eden za vse,
kot gobe se množimo,
vedno več nas je.
Naša družba je ponosna,
raste v jutrišnji dan.
Mi pa smo samo ljudje,
zato vsem: Dober dan.

Katarina Kalaba

VZEMI ME, ZA VEČNO!!

Cvetje se že davno je v mrvo izsušilo,
sveče zoglenele so in marmor osivel,
a kaj ko duh tvoj vedno bolj je živ,
čez noč preganja me in zbuja v jutro.

Prosim, draga, jaz ne zmorem več,
vrni se za vedno ali pusti mi umreti,
vse brez smisla je in upanja,
saj brez tebe je nevredno mi živeti!

Vse so vzeli nama, srečo prepovedali,
svetohlinci ti, ki mislijo, da brez greha so,
sami pa so zgolj zavidali vsej mavrici,
ki nama darovala je ljubezen to.

Nikoli več moj um ne bo pozabil,
kako vzeli so ti dih življenja,
besede zadnje, tvoj pogled,
ki poln hrepenenja je utonil.

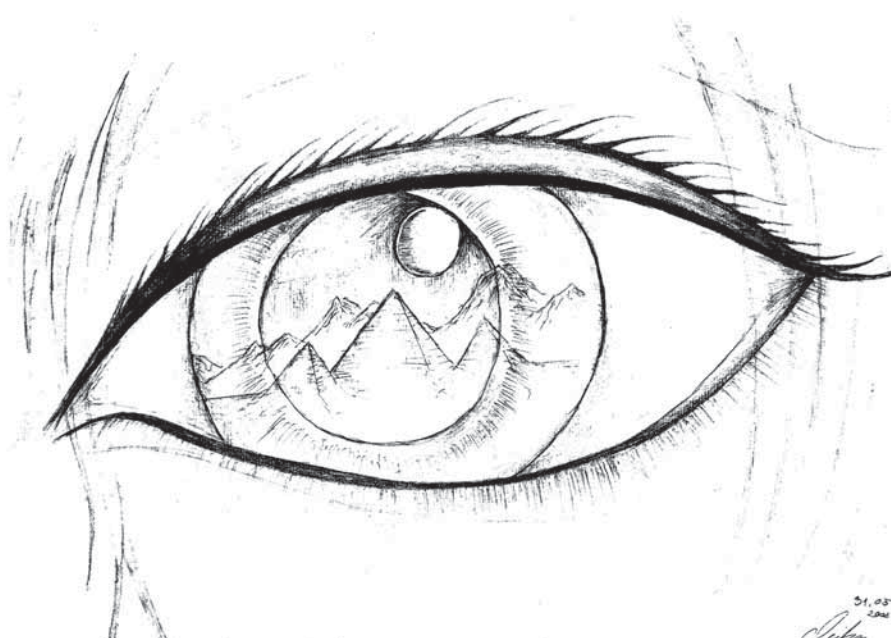
Vse kar kdaj edino sva želeli si,
prekleli so, tajili ter zatrli v kali,
za ljubezen pristno najino,
lasten sram so darovali.

Prosila si me naj ostanem krepka,
a kaj ko zlepa več ne vidim smisla,
škoda mi je časa tega zemeljskega,
mudi se mi samo še k tebi do neba!

Nikomur več ne bom tajila,
noro ljubim te iz srca vsega,
vem, da kmalu spet zaspim ob tebi,
naj oživi me toplota le telesa tvojega!

Gwen

05
KRALJI
ULICE

Mika Gruber

PRP IN ®EVOLUCIJA

STARA NOVA
ROBA
A

06
KRALJI
ULICE

Posredovalnica rabljenih predmetov je od aprilske otvoritve že nekako prebolela otroške bolezni. Prav tako smo se našli in začutili prostor, kjer delujemo. Dnevno odkrivamo nove stvari tako v domišljiji kot tudi v skladišču, nove ideje prihajajo skoraj tako hitro, kot nove stvari. Prijetno je iti v službo, ko veš, da boš videl stvari, ki so nekomu nekaj pomenile, ti pa si jih spet obudil in jim poiskal novo poslanstvo. Lep je tudi vonj po spominih ljudi in njihovih občutkih. Nismo le posredniki, smo tudi slušatelji. Več predvsem stalnih strank se pri nas tudi usede in poklepeta. Ljudem je ideja všeč, jih zanima in veliko se jih vrne s stvarmi, ki jih ne potrebujejo, doma pa na ta način pustijo prostor za nove. Če nekdo išče točno določeno stvar, stranko obvestimo, ko želimo dobimo. In po čem je največje povpraševanje? Mislim, da gre najbolj v promet steklovina, keramika, okrasje, luči in pa knjige. Pri nakupu marsikoga zanima poreklo, dobimo pa tudi povratno informacijo zakaj je predmet za koga zanimiv. Lepo je obujati spomine na stvari, ki so lepe, le lesk je zbledel. Večkrat opazim, da nismo druga, ampak mnogotera roka. Ravno tu se pokaže tista nematerialna vrednost. Tako nas pogosto obišče gospod, ki ne išče nekaj določenega, vendar rad raziskuje in ob tem pripoveduje, kako mu je, samo za primer, določena knjiga prišla pod roke. Delo v trgovini, polni zgodb nas pač veseli in osvobaja tista, že pozabljena vedenja ter nam po ovinkih kaže pot. Pospravljamo podstrešja in se učimo. Seveda pa ne bomo spali na lovoričkah, saj smo polni idej, zato bo trgovina živa in se bo spreminjala z nami.

V časih recesije je socialno podjetništvo našlo vrzel v malem gospodarstvu, kjer je čutiti pomanjkanje tistih, ki so dobesedno propadli, v odnosu do tistih, ki imajo denar. Gre za vzpostavitev mostu med dvema, v zadnjem desetletju, gorečima ognjema. Tranzicija je ustvarila igrišče, na katerem se igramo in upamo na dober rezultat. Polni preteklosti in izkustev vas radi pogostimo in delimo izkušnje. Obiščite nas in izvedeli boste kaj o svoji preteklosti in krojili našo prihodnost.

Tomislav Gruden – GTS

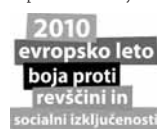

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

Prispevek izraža mnenje avtorja in ne predstavlja uradnega stališča Vlade Republike Slovenije.

Projekt se izvaja v okviru Operativnega programa razvoja človeških virov za obdobje 2007–2013, 4. razvojne prioritete: »Enakost možnosti in spodbujanje socialne vključenosti« in 4.1 prednostne usmeritve »Enake možnosti na trgu dela in krepitev socialne vključenosti«.

Jurko Zavri

KO ROŽE ZAPOJO

Ko rože zapojo, se od nasmeha lice utopi, nabrekne.
Ko rože zapojo, le pesem utripa in dihi kroji.
Ko rože zapojo, si kot perut golobice.
Ko rože zapojo, roka v roki ostane.
Ko rože zapojo je trenutek daljši.

Mateja Spjevak

SNEMANJE V ROGU

V okviru Evropskega leta boja proti revščini je nastala pobuda, naj se na film posname ljudi in projekte, ki so aktivni na tem področju. Avtor bo obiskal 29 držav Evrope in gledalcem prikazal, kako posameznikom uspeva prebiti se iz revščine s pomočjo vključevanja v socialno podjetništvo ali v druge oblike vzajemne pomoči. Kralji smo bili izbrani kot primer dobre in uspešne prakse. Pri nas smo posneli Posredovalnico rabljenih predmetov, dnevni center in moje delo na terenu. Snemanje je, čeprav na razbeljeni podlagi, lepo uspelo in se že veselimo končnega izdelka. Pogledali pa si ga boste sami, mi vas bomo le obvestili, kje in kdaj. Veliko pa šteje že to, da se povezujemo in širimo obzorja in tudi soustvarjamo svetlejšo prihodnost.

Tomislav Gruden – GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

07
KRALJI
ULICE

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

RAJ

Modro nebo
ti in jaz.

Zvezda daleč stran,
počiva.

A midva sama
v najinem raj.

Na koncu
se zbudim.

Sama, tika-taka.

Nastja

MRK, SAGA, VAMPIR

KO TI
FOTOGRAFIRANJE
POLEG SLONA
NE PRINESE
MAJHNOSTI
PO KATERI
HREPENIŠ,
SI TOLST.

KARMISS

SUŽNJA ČLOVEŠKE POKVARJENOSTI, 6. DEL

08
KRALJI
ULICE

Zjutraj jo je zbudil zvonec na vratih. Začudila se je, saj je imela še vse mobilne izklopljene. Odvlekla se je do vrat in pred njimi zagledala »delodajalca« z nasmehom na ustih. Seveda je prišel po denar, ker pa je Nuša nosila kratko pižamo, jo je začel tudi poželjivo gledati, česar pa ona v tistem trenutku ni opazila. Jasno ji je postalo, ko se je usedel preblizu nje in ji čez čas položil roko na koleno. Nuša se je poskušala izvleči in se je presedla. Ni pomagalo! Tudi on se je presedel, s tem pa je njegova roka našla svojo pot vse do njenih hlačk. Poljubil jo je ter z grozečim glasom rekel, naj se sleče. Neizmeren strah je prevzel Nušino telo. On pa kar ni in ni nehal groziti! S tem, da so bile njegove roke povsod po njenem telesu. Rekel ji je, da če ga ne bo ubogala, lahko kar spakira in gre. Medtem je že napol slekel njeno pižamo. V obupu ni vedela, kaj naj naredi. Odvlekel jo je v spalnico, jo do konca

slekel in ... Ko je končal, ji je z ironičnim glasom rekel, da lahko obdrži denar, ki ga je zaslužila, se obrnil ter šel. Nuša je še nekaj časa nepremično ležala na postelji, medtem ko sta njeno telo prevela strah in malo morje solza. Počutila se je umazano in zapuščeno. Čez čas je zbrala toliko moči, da je vstala in se oblekla. Spraševala se je, kaj je bogu ali komur koli drugemu storila, da mora toliko trpeti! Slabost jo je premagala, tako da je odhitela do kopalnice in bruhala. Ko je izbruhala vse, kar je imela v želodcu, je z obupom objela školjko in jokala. Spraševala se je, od kod tolikšne solze. Pri vratih je pozvonilo. Tako močan strah jo je prevzel, da je okamnela. Nazaj je prišel! Ko zvonjenje ni in ni prenehalo, je skoraj z nadčloveškimi močmi vstala in šla do vhodnih vrat. Odprla jih je. Pred njimi je stal njen fant.

Marko Nakrić

Milna Grabner

TAUBI, 17. DEL

Ekskluzivni intervju o problemu narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Kako odvisniki živijo v komuni?

Najprej bi rad omenil neko zanimivost, posebnost Skupnosti Srečanje. Ko pridete v enega izmed centrov, v njem ne boste našli nekih doktorjev, psihologov, psihiatrov ... Vsi bodo več kot to – narkomani. Tisti, ki so že dlje v komuni in so sposobni voditi center, ter tisti, ki so komaj prišli in se še učijo, privajajo na življenje v njej. Ko sem jaz odhajal v komuno, sem tam pričakoval neke učilnice in učitelje, ki me bodo učili živeti tako, kot je treba – toda učilnica je bila v gozdu, ko smo podirali drevesa; v hlevu, ko sem molzel krave (tudi na roke); v kuhinji, kjer sem za ostale kahal kosilo in večerjo, in v krušni peči, kjer sem pekel kruh; na njivi, med pospravljanjem hiše ... Za nekoga, ki živi normalno življenje, so to čisto normalna in logična opravila in se mu lahko vse skupaj zdi čudno, toda za dezorganiziranega narkomana, ki si ni sposoben zjutraj niti dobro umiti obraza in zob, je to več kot naporna šola. Celo tako naporna, da je marsikdo ne more končati in iz obupa pobegne iz komune. Toda vse, kar se mora posameznik v komuni naučiti, je normalno in spoštovano življenje. Življenje v komuni ni le šola reda in dela (*ordnung und disziplin*), to je sekundarnega pomena. Na prvem mestu je šola komuniciranja, normalnega pogovora z drugimi in iskanje pomoči bližnjemu, kadar se nekdo znajde v težki situaciji bodisi fizične bodisi psihične narave. Posameznik se uči pogovora z drugimi, ko ga v glavi napadajo apatija, naveličanost, sla po drogi, ulici, prejšnjem življenju. S pomočjo ostalih v centru išče način premagovanja ovir v življenju. Še posebno tistih – moralnih! Kadar ima kdo težave pri delu, ki ga ne pozna in ne obvlada, se nauči spoznavati to delo s pomočjo drugih. Tako ne le da se nauči obvladati neko normalno življenje, temveč se nauči tudi sodelovati z drugimi in jim ponujati pomoč. Po določenem času postane ta

pomoč drugim v komuni že kar naloga – pomagati tistim, ki so komaj prišli v njo, da se znajdejo v tem vrtiljaku.

Dan v komuni je razdeljen na tri dele: 8 ur dela, 8 ur pogovora, 8 ur počitka, vendar bi rad poudaril, da pogovor poteka ves dan, saj je v komuni prepovedano biti sam in izoliran. Vsaj dva morata biti vedno skupaj, da se lahko pogovarjata o svojih idejah, sanjah, problemih in jih tako rešujeta skupaj ter iščeta variante za njihovo reševanje. To se mi zdi zelo pomembno in več kot potrebno. Seveda se bo kdo oglasil, da bi to lahko počeli tudi profesionalci (doktorji, psihologi, psihiatri ...). Res je, to bi lahko počeli tudi oni, vendar njihov rezultat vsekakor ne bi bil tako uspešen kot terapija med narkomani samimi. Doktor ali psiholog niti v sanjah ne dojema, kako se narkoman počuti, kaj čuti, kaj misli, kje je z glavo ... Nikoli namreč ni na lastni koži poskusil in preživel trpljenja (abstinenčne krize), kot ga je on. Nikoli ni blodil po cestah in iskal denarja za tako potreben šut. Narkoman mu ne more tako zaupati kot lahko nekomu, ki je prehodil isto pot. Don Pierino: »Če hočeš nekomu pomagati, moraš biti v njegovem jarku.«

Večkrat sem že omenil, da so lahko strokovnjaki zelo učeni in razgledani, vendar je to vse skupaj le teoretično znanje. Narkomani pa so doktorji ulice. Drogo imajo v malem prstu. So mojstri sveta omame. Narkomanija pa je »bolezen« ulice. Ni dovolj le to, da nekdo obvlada teorijo, če ne dojema, kaj se dogaja v podzavesti nekega narkomana. Večkrat se je že izkazalo, da lahko narkoman prevara vsakega doktorja ali psihologa (kot jaz portoroškega župnika), ne more pa narkoman prevarati narkomana, ki je že prehodil narkomanski križev pot.

Tomaž Golob

TATU ZGODBA

Spremlja me. Budi mi dneve, noči noči. Gleda v mojo smer in mi vsak dan pusti, da jo poljubim na usta.

Tanja

RAVNOKAR ZAPIRAM OČI

Zveni kot pesem, odzvanja ...
Tebe ni, danes, danes ko ljudje
bolščijo v temo.
Čas ne izbira mej, volja je usahnila.
Ta zajeban trenutek, te ideje ...

Tisto noč sva si oba želela zlitja.
Tisto noč so dejanja izgubljala svoje
misli

Tisto noč, šlo je za Kolizej,
leta iskanja so bila ujeta v njih.

Tisto peklensko noč.
Zakaj, zakaj me ne pustiš v miru?

Zakaj me ptice ne budijo več?
Zakaj?

Življenje sestavljaš kot sestavljanko,
čakaš na moment,
ki ga želiš podaljšati v večnost,
zgolj čakaš.

Danes sem mirna, bolje mi je,
danes si totalno prepričan,
da sestaviš tisti zajebani mozaik,
tisto noč, tisto noč, ko je kri zalila
tvoje sanje.

Tisto noč nisi vedel več, v katerem
jeziku zmoreš govoriti
Ne pišeš več in ne kličeš več ljudi.

Besede so izzvenele.
Ravnokar zapiram oči. Prav ravnokar.

Jeza v srcu, stimulacija za pogibel,
veš, da si zgrešil, enostavno veš ...

Nataša Dembsky, posthumno

09
KRALJI
ULICE

DELAM

DELAM DAN ZA DNEM,
DELAM, KOLIKOR JAZ ZMOREM,
ŠE POČIVATI NIKOLI NE MOREM.

ANČI

INTERVJU S ŠTUDENTKAMA IZ LITVE

Spoznali smo se na Kraljih ulice, kjer v okviru izmenjave študentov opravljata prakso.

Kralji ulice: Kako vama je všeč Slovenija?

Ilona: Všeč mi je, ker je drugačna od Litve. S tem mislim naravo, podnebje, ljudi in ves ostali življ.

Roberta: Slovenija mi je všeč, ker ima gore. Litva ima samo hribe in v njej ni modrih jezer, kot sta Bohinj in Bled. Ljubljana ni niti prevelika niti premajhna. V njej lahko najdeš mesta za žur in mesta z neokrnjeno naravo, kjer se lahko spočiješ.

KU: Kako so vama všeč Kralji ulice?

I: Za mene so velika priložnost za opravljanje prakse in opazovanje, kako dnevni center deluje. Ta dnevni center je odličen program, ki daje možnost vsem brezdomcem, da se vključijo nazaj v družbo, se ponovno socializirajo, postavijo zase in gredo v življenju naprej.

R: Ljudje tukaj so mi všeč. Večina je zelo prijaznih in se ne izogibajo pogovorom o življenju. Tisti, ki so tukaj zaposleni, trdo delajo, da pomagajo brezdomcem. Ponosna sem na njihovo delo. Mislim, da je zelo dobro, da se časopis Kralji ulice prodaja. Na tak način dobijo brezdomci denar za preživetje.

KU: Imate v Litvi podoben program?

I: Obstaja nekaj podobnosti, kot na primer centri, kjer se brezdomci lahko umijejo, najejo, oblečejo in zastoj prespijo. Nimamo pa časopisa, kot so Kralji ulice.

R: Pri nas nekatere dobrodelne ustanove na vsakega nekaj časa organizirajo t. i. banko hrane. To pomeni, da prostovoljci stojijo v velikih supermarketih in sprašujejo mimoidoče, ali bi za brezdomce kupili kakšno nepokvarljivo hrano, kot so na primer konzerve. V glavnem mestu Litve, Vilnius, je mnogo kotičkov, kjer se hrana dobi brez plačila.

KU: Kakšni se vama zdijo brezdomci?

I: V skladu s stereotipi naj bi za njih veljalo, da so leni, pijani, umazani in samo prosjačijo za denar. Tu v Sloveniji pa sem spoznala, da niso vsi takšni. Mnogi izmed njih si prizadevajo spremeniti svoje življenje na bolje z delom.

R: Brezdomci v moji deželi so zelo drugačni od ljubljanskih, ti v Sloveniji bolj skrbijo zase. Bila sem presenečena, da jih veliko govori angleško in znajo uporabljati računalnik; imajo

foto: Peter Pitambar Pangerc

celo Facebook in mobilne telefone. Mislim, da so ti ljudje prav takšni kot vsi ostali. Razlika je le v tem, da se jim je v življenju zgodilo nekaj slabega in niso dobili pomoči, ko so jo najbolj potrebovali. Zato so zdaj v luknji brez dna.

KU: Za konec: imata kakšen predlog za izboljšavo programa Kralji ulice?

I: Meni je videti ta program popoln. Morda bi lahko predlagala, da organizirajo banko hrane.

R: V sami organizaciji so še vedno možnosti za izboljšave. Dobra ideja je, da bi brezdomce z delavnicami naučili raznovrstnih obrti, potem pa bi svoje izdelke prodajali na ulicah kot spominke. Tako bi prišli do zaslužka.

KU: Najlepša hvala za intervju!

Intervju: Peter Pitambar Pangerc

Prispevek izraža mnenje avtorja in ne predstavlja uradnega stališča Vlade Republike Slovenije.

foto: Tomislav Gruden - GTS

SODOBNI NIHILISTIČNI TROJČEK:

1. ČE NISI NA FEJZBUKU, TE NI.
2. ČESAR ZNANOST NE PRIZNAVA, TEGA NI.
3. PONUDBA TRGOVSKIH CENTROV: NI, DA NI.

JURE KUNAVER

REPORTAŽA: ŠPORTNI KRALJI NA NIZOZEMSKEM

V soboto, 31. 7. smo se zbrali pred društvom Kralji ulice, in sicer Bojan, Tanja, Mario, Jože, Zmago, Chris, Aleš, Vili, Davor, Dare, Gordana, Nives, Darko, Ančka ter Roman. Štartali smo okoli enih zjutraj, med potjo smo v Kranju pobrali še oba Boštjana in se odpravili proti Nizozemski. V nedeljo okoli 16. ure smo prispeli na cilj. Nekateri so bili tam že pred nami. Bojan se je povezal z organizatorji, ki so nam pokazali prostor, da smo postavili naš tabor pod veliko drevo, na katerem je visela naša zastava. Seveda so se igre začele z otvoritvijo, na kateri je naš selektor Dare prižgal tudi ogenj naše ekipe. Kar se tiče vremena, se nam ni izšlo po željah. Malo smo bili mokri od dežja, precej pa od znoja, posebno na prvi nogometni tekmi, ko smo premagali reprezentanco Nizozemske z rezultatom 5 : 4, in to na travi. To je bil naš prvi uspeh, tega dne pa smo obiskali tudi mesto, kjer smo si ogledali nekaj tamkajšnjih stavb. Meni osebno sta ostala v spominu velika cerkev ter spomenik, pred katerim smo se nekateri tudi slikali. V torek so se začele igre. Nastopali smo v badmintonu, lokostrelstvu, Tanja in Ančka pa sta se celo podali na kolesa. Odprt je bil tudi fitnes, kjer smo si vsak na svoj način pridobili nekaj dodatne moči, ki smo jo potrebovali za tekme, ki so nas še čakale. Četrtek je bil pomemben dan za vse nas, saj so bile na vrsti tekme, od katerih smo še posebno veliko pričakovali. Naš trud se je tudi obrestoval, saj smo v ekipnih igrah dosegli dva odlična rezultata. Boštjan K., Mario, Bojan, Aleš ter Vili so v košarki dosegli drugo mesto, naša nogometna ekipa pa je dosegla tretje mesto po neusmiljenem boju z Litvo. V petek je bil zaključek, pogostitev z jedmi na žaru. Ob 21. uri smo se poslovili ter se odpravili proti Ljubljani. Pot je bila naporna, čutila se je utrujenost, toda izmučeni smo po načrtu prispeli domov okoli 14. ure. V imenu celotne ekipe se zahvaljujemo vsem, ki so nam omogočili to pot in te nepozabne trenutke, ki smo jih preživeli na Nizozemskem. Seveda pa ne smem pozabiti našega novinarja Damijana Jagodica, ki nas je fotografiral in z nami pel: »Kdor ne skače, ni Slovec, hej, hej, hej!« ter navijal: »Slovenija, Slovenija!!«

Roman

V spominu mi je ostal stavek, ki je bil osnovni moto dr. Ruglja. Zaspaneta, zasvojenca, invalida, bolnika, brezdomeca ... je treba najprej zbuditi!

In najboljša budilka je šport. Ko se »zaspane« začne ukvarjati s telesno aktivnostjo, se zbudi in sčasoma uredi svoj položaj in življenje. Nemogoče je, da se nekdo ukvarja s športom, ob tem pa še naprej živi nezdravo. Skrb za urejeno življenje se, če poenostavimo, začne z žogo.

Zato je športna dejavnost, ki poteka znotraj Društva Kralji ulice, veliko pomembnejša, kot se zdi na prvi pogled! In daje rezultate! Ko sem lani po vrnitvi s prvih športnih iger na Danskem enemu od fantu ponudil kuhano vino, mi je dejal:

»Po Danski ne pijem več alkohola!« Kolikor vem, so si tudi drugi člani športne ekipe izboljšali socialni položaj.

Naključje? Gotovo ne! Čas je, da se moštvo dodatno okrepi in primerno opremi, saj bi z boljše opremo dosegali še boljše športne rezultate.

Damijan Jagodic

foto: Bojan Kuljanec

foto: arhiv organizatorja športnih iger za soc. izboljšave

foto: Bojan Kuljanec

foto: Damijan Jagodic

NEK AJ

cestnih

MIR

Nemara ni pošteno zmrlovati se nad svetom, v katerem vladata red in mir, ampak s tem redom in mirom v Evropi smo si nakopali en popolni dolgčas. Predstavljajte si gledališki oder, na katerem se tako rekoč nič ne dogaja. Nastopajoči so večinoma stari, in se, če sploh, samo nekaj menijo takole med sabo. O vremenu, o nakupih, o hrani, o politiki, o zdravju. Nemara tudi o teatru, ne rečem, ampak, a je to kakšna drama? In na koncu naj bi bil takšen ves svet? Ali ne bo nikoli več nobenih Termopil, nobene kuge, nobenih hujših težav, ampak bomo vsi le potrošniki in rekreativci, vsi čisti in zdravi, vsi brez skrbi? Menda ja ni to tisto idealno? Razmišljam, da bi se preselil kam v Palestino. Ali na Arabski polotok, kjer bo kmalu zakuhalo. Lep šmorn se pripravlja tudi v Severni Koreji. In Pakistan, jebenti, tam bo prav tako še veselo. V Rusiji so pa lahko že zdaj srečni, kajti vse plasti življenja obvladujejo tatovi, agenti tajne policije, razbojniki in morilci. In na Kavkazu, pogledajte, imajo mir že v principu za nekaj odvratnega. Ja, res bo držalo, kar pravijo: Azija je dežela prihodnosti. Ampak pustimo prihodnost. V bistvu bi bilo danes najbolje oditi v Južno Ameriko, kjer ni države, ki ne bi bila na smrt skregana z vsemi sosedi. Če trenutno ni, bo kmalu, saj nogomet že v osnovi ni šala, poraza na nogometni tekmi z Venezuelo pa absolutno ni mogoče preboleti drugače kot z uspešno izvedenim jurišem tankov na Caracas. Ampak pustimo tudi to. Se opravičujem. Tale Evropa ima vendarle še nekaj šans. Pravkar sem

namreč pogledal skozi okno in ugotovil, da mi je nekdo odvil anteno na avtu, pička mu materna!

Zoran Hočevar

BOLEČINA

Hudič, podaj mi roko
in me vzemi s seboj v temo ...
Dušo mi uniči ...
In naredi novo ...
Grdo,
agresivno
zlobno
hudobno ...
Sestavi me na novo,
ker ta svet je prekrut ...
preboleč,
premoreč,
da bi živel ...
Da bi jaz lahko to preživela ...
So mi govorili, da me majo radi ...
So mi govorili, da so moji prijatelji ...
So mi govorili, da sem lepa ...
So mi govorili, da si zaslužim
najboljše ...
Pa sem spoznala, da je bilo vse ena
velika laž ...
Niso me meli radi ...
Niso moji prijatelji ...
Nisem lepa ...
Ne zaslužim si najboljše ...
Tak je to s kolegi,
ki ti kolegi niso ...
Ki ti v nesreči obrnejo hrbet ...
Ki te v nesreči še bolj onesrečijo ...
Ki te še bolj v drek porinejo ...
Tak je to.
In to je naš svet ...
Naš stil življenja ...
Naš način hrepenenja po zajebanju
drugih ...
In to je življenje samo ...
Kje je kdo?
V tej samotni noči ...
Zakaj nikjer nikogar?
Zakaj sem sama?
S svojimi mislimi,
ki ne dajo mi mira ...
Ki me lahko vržejo iz tira ...
Ki so mi ena sama velika ovira ...
Zakaj nikjer nikogar?
Zakaj obstajati?
Zakaj drugim nagajati?
Zakaj sebe in druge prizadeti?
Zakaj trpeti?
Zakaj biti osamljen?
Vržen stran?
Biti vržen v smeti?
Imeti slab občutek?

Imeti občutek nemoči?
Jokati!
Čutiti krutost tega sveta!
Dihati nečist zrak!
Piti onesnaženo vodo!
Vrpeti ...
Živeti ...
Obstajati ...
Vztrajati ...
Umreti ...
Vse to je pesem, ki jo piše življenje samo ...

Nastja

FILHARMONIKI

Obupanec v hosti si natika zanko,
pijanec kraj gostilne pada v blatu,
menedžer na up dobil bi rad podjetje,
banko,
država pa uradnike odpušča kakor
smetje.

Res pester in obenem skladen je
Slovencev zbor,
ki pridno vadi skupno himno: samomor.

Jure Kunaver

Dežuje
in jaz sem srečen.
Srečen, saj se
specialno ujema
z mojo mizerijo.
Počutim se,
kot bi bil sam
v prazni črni sobi,
kot bi bilo vse okoli mene
mrtvo že 37 let.
Prazen in osamljen,
sem kot pločevinka,
odvržena v koš
za navadne, organske odpadke.
Tema je,
čudovita tema v moji glavi.
Danes dežuje
in jaz sem srečen.

Jean

VEST

Že spet visi okoli vratu,
padajoče se utira globlje
in kopni, z dežjem izpareva,
luno zastre.

Karmiss

ANEKDOTE IZ PRODAJE

SLADKA PRESENEČENJA

Kot prodajalec revije KU me vedno kdo razveseli in mi polepša dan. Pred enim tednom sem prodajal v Celju, kjer sem včasih živel in kjer revije ne poznajo prav dobro. Med prodajo sem srečal staro gospo in ji razložil, kaj je revija in kaj njen namen. Bila je zelo začudena, da tega v Celju ni, in ko je revijo kupila, mi je dala svoj naslov, na katerega naj ji pošljem revijo v zameno za plačilo. Takšni ljudje me vedno spravijo v dobro voljo. Poleg tega me je peljala še na pico in pivo, ter pogovor. Od takrat ji vsakič, ko izide nova revija in sem v Celju, to dostavim in se z njo pogovorim ob dobrem kosilu. Tako sem s pomočjo revije dobil najstarejšo prijateljico, ki mi vedno prisluhne in me velikokrat tudi pokliče, da se pozanima, kako se mi kaj godi v Ljubljani.

Tadej

3 KRAT 20 EVROV

Med prodajanjem Kraljev se ti lahko zgodi marsikaj. Ker prodajam že tri leta, sem se nekako sprijaznil z vsemi kletvicami, ignoriranjem, narkomani, ki žicajo, ampak nekateri med njimi so začeli zdaj prodajati našo revijo. Tako mi je eden zagrozil, da me bodo obravnavali na sestanku prodajalcev, ampak na tega ga seveda ni bilo. Tako sem en dan prodajal v podhodu železniške postaje, šlo je še kar v redu, pa tudi o narkomanih ni bilo sledu. Naenkrat pride do mene gospa in mi brez besed izroči 20 evrov. Seveda ji hočem dati Kralja, vendar ona že odide. Prav, sem si mislil. Ni minilo niti 10 minut, ko do mene pride možakar, reče, da je našel 20 evrov, in mi jih izroči. Kakor je on rekel: *Easy come, easy go* (ali po naše: lahko pridobljeno, lahko izgubljeno). Popoldne se preselim pred Kolosej, ko v nekem trenutku pride do mene možka, izvleče

denarnico, vendar najprej vzame 10 evrov, jih z besedami »Ta ne bo ta prav« poopravi nazaj, potem pa potegne ven 20 evrov ter mi jih da. To je bil le en tak poseben dan, drugi so mnogo bolj žalostni!

Marko N.

MOJE STALNE STRANKE

Časopis prodajam že kar nekaj časa, zato ni čudno, da sem že marsikaj doživel. Vselej pa se mi milo stori, ko pomislim na svoje zveste stalne stranke. Kar nekaj sem jih nabral v vsem tem času, tako da je moj prodajni rajon kar obsežen – vleče se od Koloseja do Dolgega Mosta. Zaradi bolezni sem bil odsoten približno leto dni, vendar me ti srčni ljudje niso pozabili, še več, nekateri kupujejo izključno pri meni. Tako dostavljam časopis vsakič, ko izide na dogovorjena mesta zelo različnih namembnosti: od frizerskega salona do cvetličarne na Žalah, od raznih lokalov do trgovine z rabljenimi predmeti in numizmatičnim oddelkom, reden gost sem tudi v mestni knjižnici. Tako včasih dobim namesto denarja tudi kako uslugo – frizerka, ki se je na moji glavi kot vajenka dobesedno izučila za svoj poklic in je zdaj lastnica večih frizerskih salonov, me postrže in priznati moram, da se pustim striči samo njej. Cvetličarju, ki je moj sošollec še izpred davnih let, nosim novice iz »širnega sveta«, saj je priklenjen na svoje delo, in ni čudno, da zmeraj rada poklepeta ob kavi. Res je, polno razno raznih zgodb imam na zalogi, to pa zato, ker izredno rad »potujem« naokoli in širim ter seveda ohranjam poznanstva. Tudi zato dobrih zgodb iz prodaje nikoli ne zmanjka, včasih se jih vseh prav rad spominjam.

Marijan H.

KO PADA DEŽ

Med prodajo pred Kolosejem imam dogovor z varnostniki, da ne smem prodajati pred vrati, pod stopnicami ni problema. Ampak en dan je padal dež in seveda sem se, logično, spravil pod streho, to je pred vrata Koloseja. Nekaj časa sem prodajal, ko pride do mene varnostnik in mi reče, da

ker nisem vsiljiv in moteč, lahko še naprej prodajam, saj z mokrimi Kralji ne bi naredil nič. Hvala!

Marko N.

Človeku, ki prodaja časopis, se zgodijo različne stvari. Tako vidiš veliko različnih obrazov, tako znanih kot popolnoma preprostih ljudi. Med prodajo gre mimo tebe lahko tudi oseba, ki ali nima časa brati ali je že kupila časopis ali pa preprosto ne želi slišati za to. Tako se mi je že nekajkrat zgodilo, da sem slišala od kakšne take osebe povsem na kulturnen način, naj se spravim delat. Se pa tudi primeri, da me pohvalijo pri prodaji in me nagradijo s kakšnim kovančkom več. Zgodilo pa se mi je tudi, da je mimo mene prišla moja teta in me ozmerjala, da delam sramoto vsej družini, a moji starši se s tem ne strinjajo, saj delam v trgovini pa tudi če prodajam revijo, ni to nobena sramota. Lahko pa omenim, da sem teto preprosto ignorirala, povedala pa sem ji, da kaj pa dela ona, saj tudi ona na tržnici prodaja solato, doma pa ima dosti dela, ki ga drugi opravijo namesto nje. Toliko o tem.

Anči

RESNIČNA 40

Sedaj ko delam v naši posredovalnici, vedno manj prodajam našo revijo. Toda ko sem prost oziroma brez obveznosti v trgovini, se vseeno odpravim v Plavo laguno. Ko sem nekega jutra prišel tja s šopom letakov ter našo revijo, so me stranke takoj napadle, češ kje hodim. Seveda sem jim razložil, kaj počnem, in dobil bolj ali manj same pohvale. Moram pa omeniti mojo tajnico, ki je zaposlena v Delu. Zelo me je pohvalila, obiskala je tudi našo trgovino, malo sva poklepetala, omenila pa je, da bo z menoj obdržala stik in pomagala pri posredovalnici. Z veseljem sem predlog sprejel in se ji zahvalil za njen čas, ki ga je posvetila meni.

Roman

Dogodki:

DELAVNICA ZA MALICO

Povedali so mi, da se tega dne dobi zastonj malica. Malo sem zamudil, a mi ni bilo žal, saj sem domov odnesel majico in spoznal, da je sreča v delu, ne zaslužku. Brez denarja ne gre, ne da se ga jesti, koliko sreče je vreden, pa je odvisno od njegovega lastnika. Lepo je, da sem spoznal tudi druge, ki iščejo v ljudeh dobro. Da sem jedrnat, DELAVNICA ZA MALICO uresničuje idejo, ki jo gojimo tudi Kralji, in to je tista stara, ki govori o lakoti. Gre pa v smislu, da je bolje nekemu enkrat dati seme in orodje, kot pa mu kuhati, dokler ne ugotoviš, da brez dela ni jela. V družbi, kjer vsakodnevno ugotavljamo, da se kriminal izplača, ko se kaznuje male ljudi, tiste pri koritu pa ne, je upanje na pošten, mislim fer zaslužek že utopičen. Kako prepričati nekoga, naj pošteno služi, ko pa pri poročilih sliši, da bo akter večje afere v državi oproščen, ker so bili dokazi sporno zbrani. Halo?! Od kod torej dokazi, ki jim sicer ne oporekajo? Razumljivo, da mlade vleče na drugo stran. Zato pa je zelo pomembno iskati dobro jedro v razvijajočih se mladih. Lahko zgradimo večje zapore, po drugi strani pa lahko najdemo potencial pri skupini ljudi, ki jim je dovolj kratenja svobode in bi lahko bili najboljše, kar lahko svoboden postane.

Gre za projekt, v katerem se varovancem vzgojnih zavodov, ki bi bili sicer težje zaposljivi zaradi stigme, ki se drži te populacije, omogoči šolanje. Ker je gostinstvo oziroma tovrstne storitve trenutno najbolj primerna in izvedljiva oblika zaposlitve socialno izključenih, je očitno, da se jim ni treba bati, da njihova gostilnica ne bi zacvetela. Verjamem, da je volje

foto: Tomislav Gruden - GTS

veliko, z uspehom pa se bo odprla še prihodnost. Na Poljanski 7 (Tovarna) odprejo vrata v prvi polovici novembra, glede časa in ponudbe pa naj vas kar matra. Glede sponzorjev, šefov in udeležениh naj povem le to, da bo vsak, ki ne bo pristal na ulici, največji dobiček!

Tomislav Gruden - GTS

014
KRALJI
ULICE

TRADICIONALNI POLETNI PIKNIK VINCENCIJEVE ZVEZE, 2. 8. 2010

foto: Tihomir VZD

Kot vsako leto so nas prostovoljci in prostovoljke Vincencije zveze tudi v tem avgustu odpeljali na izlet v Šentjakob. Naša družba – moja malenkost, Andrej, Darko, Davor in Slavc, se je skupaj z ostalimi dobila v Tivoliju, kjer nas je pričakal bus, na običajnem mestu za piknike pa Tilen, prostovoljec, z vsemi mogočimi dobrotami: narezki, mesom na

žaru in sadjem. Ničesar nam ni manjkalo, niti dobre volje ne, saj smo igrali nogomet in družabne vodne igre. Veliko smo se hecali in bili na koncu mokri do kože.

Marko Kepa

Z UNIVERZO POD ZVEZDAMI SLIKAMO NA STEKLO

V četrtek, 12. 8. se je v prostorih dnevnega centra odvijala delavnica slikanja na steklo. Vsi z nekaj smisla in volje so se lahko od 12. do 14. ure prepustili domišljiji in ustvarjali na raznorazne steklene predmete. Delavnico sta organizirali študentki na izmenjavi – Ilona in Roberta iz Litve. Sodelovali smo Karmen, Mirjam, Ilona, Roberta,

Tomi, Marta, Marjan Č. ter Miran. Ob sproščenem pogovoru je nastalo kar nekaj unikatov različnih vzorcev in barv.

Karmen

foto: Anja Žnidaršič

DRAGI (ANGAŽIRANI) BRALCI, SPOŠTOVANE (ANGAŽIRANE) BRALKE!

foto: Tomislav Gruden - GTS

Jubilejna julijska številka Kralji ulice in počitniško razpoloženje sta malo zamaknila poročili s tretje in četrte fokune skupine, ki sta potekali že v maju in juniju.

Kot sem napovedal že v julijski številki, bomo septembra na društvu Kralji ulice začeli angažirani kotichek, zato naj na tem mestu na kratko povzamem vsebino tretje in četrte fokusne skupine. Špela, sovoditeljica, je fokusno skupino opredelila kot skupinski pogovor na določeno tematiko, da se odpre tema in da jo osvetlijo ljudje z izkušnjami. Tako slišimo več, kot če bi se pogovarjala (večkrat) po dva.

Tretja fokusna skupina je bila največja doslej tako po številu sogovornikov kot po času trajanja. Govorili smo o tem, kako ustvarjamo spremembe in na kaj ob tem naletimo. Strinjali smo se, da je sprememba smiselna, kadar nismo zadovoljni s situacijo. Kdor je imel izkušnje z zasvojenostjo, bodisi z alkoholom bodisi z drogami ali tekom, je znal voljo do spremembe jasneje definirati, kdor pa ne, pa si jo predstavlja bolj abstraktno, kot neki notranji občutek, da v svojem vsakdanjem načinu življenja želi še kaj več oziroma še kaj drugega ...

Vsi smo se strinjali, da je potreben dober načrt, da je treba opredeliti razlog(e) in cilj(e), nato pa pokazati veliko mero odgovornosti pri izvedbi zastavljenega. Pomemben dejavnik je podpora, ki pa smo si jo različno predstavljali. Notranja motivacija zahteva določeno mero samozavedanja, priznanje napak in sprejemanje kritike pa še kanček slabe vesti in moralne spodbude v smislu nadgradnje ali pa prevrednotenja vrednot. Pomembno je tudi odzvati se na zunanjo intervencijo, ki prihaja iz komunikacije z okoljem. Dobro je zamenjati družbo in/ali okolje in se naučiti prisluhniti drugim. Odkrili smo tudi, da je pred drugimi težko govoriti o sebi, da pa pomaga, ko poskušamo opredeliti svojo radovednost, interese, ambicije ... Pri tovrstni komunikaciji se učimo potrpežljivosti in ne obupamo, ko ugotovimo, da je sprememba proces, ki poteka postopno, korak za korakom. Fokusna skupina je nekaterim sogovornikom dala možnost katarze, torej »da dajo ven«, kar

jih tišči, drugi spet so dobili nove ideje za ustvarjalno delovanje. Ko smo govorili o spremembi v svetu okoli nas, smo začeli govoriti o sodelovanju z bližnjimi in tudi malo manj bližnjimi. Žal nismo imeli časa, da bi preveč zašli od teme, in to je bila potem tema **četrte fokusne skupine**, ki smo jo izpeljali v juniju. Prisotni so bili sami veterani, ki so bili že udeleženci vsaj ene od prejšnjih fokusnih skupin. Zbrani smo ugotovili, da smo vsi individualisti, ki se sicer radi družimo, radi tudi sodelujemo, ampak radi se sami odločamo. Govorili smo o vrednotah, povezanih s sodelovanjem. Že pri udeležbi na fokusni skupini, kamor pridemo, da spoznamo nove ljudi, njihove stiske in z njimi delimo svoje, potrebujemo varnost oziroma občutek varnosti. Ta po eni strani temelji na zaupanju, saj najbolje sodelujemo s tistimi, s katerimi smo že sodelovali in tudi kaj naredili. Ko vzpostavimo odnos zaupanja, tudi zunanji postanejo naši bližnji. Najraje sodelujemo s tistimi, ki kažejo živo zanimanje za kar koli, čeprav je težko najti koga, ki bi imel isti tempo. A tako nam je lažje sprejemati kompromise, ki so nujni sestavni del ustvarjalnega sodelovanja. Primer prevrednotenja vrednot je bilo prijateljstvo, ki motivira k sodelovanju namesto npr. zaslužka. Lahko zaupamo tudi kakšni (zanesljivo) določeni strukturi, kot je denimo delovni tim, kjer so vloge, dolžnosti in tudi pravice vnaprej določene. Tam pa moramo sami biti zgled, pokazati odgovornost, saj sicer delovanje v kolektivu ne da pravih rezultatov. Sogovorniki na fokusnih skupinah smo spletli tudi določene vezi in si medsebojno ponudili določeno sodelovanje. Na društvu Kralji ulice vlada določena pristnost, ki je zunaj ni toliko opaziti, in čeprav je bilo na tej zadnji skupini prisotnih malo različnih mnenj, vstopamo v odnose, za katere prej nismo mislili, da so možni. Kako bomo sodelovali, pa bo morda pokazal angažirani kotichek, ki je zastavljen kot nadgradnja dosedanjega dela na fokusnih skupinah. Prvi bo že v tretjem tednu septembra. Vabljeni!

Primož Časl

015
KRALJI
ULICE

PREDSTAVITEV LITVE

foto: arhiv KU

Sedemnajstega julija 2010 sva imeli študentki iz Litve, Ilona in Roberta, v Dnevnem centru Kralji ulice predstavitev države, iz katere prihajava. Najin nastop sva si zamislili tako, da sva za začetek podali osnovne informacije o Litvi, te pa kasneje

začinili z zanimivostmi, po katerih je Litva najbolj znana in na njih tudi ponosna. Če jih naštejeva le nekaj; znani smo namreč po pivu, uspehih naše košarkarske ekipe, najmočnejšem človeku na svetu, najboljšem metalcu diska, neverjetni naravi, močni tradiciji in pisani kulturi. Prisotnim sva predvajali nekaj filmov o naravi Litve, ki je najbolj prepoznavna po svojih neštetih jezerih in tudi tradicionalnih plesih, pa tudi nekaj posnetkov naše popularne glasbe. Presenetilo naju je, da je na prezentacijo prišlo kar veliko ljudi in da so nama postavili kup različnih vprašanj. Še prav posebno pa je bilo čutiti, da ni šlo za neki formalni dogodek in da so bili ljudje tam s srcem. Po predstavitvi je kar nekaj uporabnikov prišlo do naju in pohvalilo dogodek, zato upava, da bova lahko med najino prakso naredili še kaj uporabnih in zanimivih stvari tako za center kot tudi za ljudi v njem.

Roberta

NEBESA ZA KOLESA

logo oblikovala: Matilda M. Dobro

016
KRALJI
ULICE

Omrtvičeni od vročine včasih malo lažemo, kako kolesarimo. Bolj opazujemo kolesa in tiste na njih, kaki puncici kaj pomagamo in hodimo mimo kolesarnic/e. Trenutno nimam resnega kolesa, sicer bi ga pa varal z mopedom, ki mi trenutno hladi večere. Ampak kjer je volja, tam je ROG. Veliko simbolike je tam, kjer so se kolesa rojevala, rjavela in spet zaživela. To je kraj, kjer čas teče in se vrti. Ni pomembno, kdo je vozil, pomembno je, ali je prišel nazaj, in še pomembneje, da je kaj prinesel! Ja, tole poletje je mojemu pedalu zavetje, moji Luni pa uteha. Komaj čakam na naslednjo pomlad, ko bom spet mislil, da ni vroče, če šraufas kolo in imaš razgled. Ne bi bilo slabo, če pokličeš koga, ki je prejšnjič kolesaril s teboj. Ja, letos kolesarimo bolj drugod kot po kolesarski stezi. Nekaj staroselcev, obiskovalcev in vseh vrst znalcev prime za francoza, ključ in klešče, si najde star gištel, potem pa je meja le kreativnost. Želimo si le več prostora – tako na asfaltu kot v kleti. Tu pa bi rad apeliral na vas, ki imate višek železja v kleti in bi nam donirali kak del, mogoče celo kolo, saj bo pri nas služilo svojemu namenu. Namreč, veliko nas gleda svojo pot čez balanco, hrup samo poslušamo in imamo dim bolj v užitek in ne toliko za zlo. No, do jeseni bomo še poganjali in vrteli, prevetreni in veseli. Če pa imate kako idejo ali problem, vas pa prosimo za vaš glas. Saj: več kot nas bo, bolj se nas bo upoštevalo! Ne pustimo ulic avtomobilom, saj je asfalt tudi naš. Če bi še kaj dodal, bi mi zmanjkalo kisa pa kumaric tudi. Čim več sončnih dni, še več pa lepih poti ob vašem spremljevalcu na dveh vrtečih se kolesih.

Tomislav Gruden – GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

PRIDRUŽITE SE NAM!

foto: Nona

Vse vas, kolesarske zanesenjake in ljubitelje kolesarskih podvigov vabimo na Kolesarsko parado, ki se je namerava udeležiti tudi kolesarska sekcija Kraljev ulice. Parada bo organizirana v okviru Evropskega tedna mobilnosti in to s strani Ljubljanske kolesarske mreže, katere člani smo, namen akcije pa je pokazati, da tudi kolesarji štejemo. Še posebej zaželjena pa je udeležba lastnikov nevsakdanjih in nenavadnih koles (tricikli, tandemi, prikoličarji ...), ki pravzaprav takšno parado šele naredijo.

KOLESARSKA PARADA »KOLO = 'KOOL'«

Kdaj: 18. 9. 10-12h

Kje: Breg (start in cilj); *predvidena pot parade je navedena spodaj*

Kdo: Civitas-Elan, Mestna občina Ljubljana, Ljubljanska kolesarska mreža

Predvidena pot: Breg (zbor)–Hribarjevo nabrežje–Prešernov trg–Miklošičeva–Trg OF–Kolodvorska–Slomškova–Tabor–Vidovdanska–Komenskega–Resljeva–Kopitarjeva–Ciril-Metodov trg Mestni trg–Čevljarški most–Jurčičev trg–Novi trg–Breg

ADIJO, POKOJNINE!

Oblast, ki ni sposobna zagotoviti dela in preživetja našemu narodu, ni vredna tega naroda.

Kdor misli, da je to kritika, se globoko moti. To je obsodba družbenega sistema, oblasti in naše naivnosti in neumnosti.

Izgubili smo jugotrišče, to je bila naša zlata jama, in vstopili na evropski trg, kjer nismo niti malo konkurenčni. Smo pa dobra molzna krava za bogate evropske države. Tudi te so že v globoki krizi, ki jo začasno rešujejo s priključitvijo revnih evropskih držav. To za bogate pomeni nov trg, za revne pa še večjo revščino. Zakon kapitalizma je neizprosni. Dobiček se vedno seli k bogatim in povečuje razlike med bogatimi in revnimi tako na mikro- kot na makroravni.

Od 1991. si nismo več opomogli. Tonemo kot Titanik, čeprav nam naši vrli politiki in pokvarjeni doktorji znanosti to vneto prikrivajo. Zdaj ko že vrabci na strehah čivkajo o naši pogubi, nam še vedno trosijo laži. Tovarne po tekočem traku propadajo, vse več je brezposelnih, ljudje nimajo kaj jesti, oni pa še kar klatijo neumnosti o povečanem bruto dohodku in gospodarski rasti. Pa se tukaj ne bom spuščal v razlage, da večji bruto dohodek ne pomeni avtomatsko gospodarske rasti. Da so razlogi večjih števil lahko v inflaciji, v denarnih transakcijah, ki nimajo proizvodne osnove, v zadolževanju itd., pa tudi v metodologiji statistične obdelave podatkov in izračunavanja. Da se tu napačni indeksi napačno pojasnjujejo, pa si lahko vsakdo ogleda v učbeniku statistike za prvi letnik ekonomske fakultete. Za tiste doktorje znanosti, ki to težko dojemajo, pa jim priporočam Blejca.

Revščina se je tako razbohotila, da država nima več sredstev, da bi jo omilila. Da bi se sama rešila, pa molze še reveže. Socialni in pokojninski zakon, ki sta v postopku sprejemanja, to samo potrjujeta. Ker ni nikjer ni več za vzeti, se jemlje revežem. Oklestilo se bo pravično prislužene pokojnine in sredstva za preživetje. In to ni nič drugega kot kraja in zločin nad slovenskim narodom.

Vprašanje pa je, kdaj se bo odgovorne privedlo pred sodišče. Zgodovina pravi, da takrat, ko izgubijo moč in oblast. Da gre tu za samovoljno nedemokratično sprejemanje aktov in zakonov, je več kot jasno.

Z našimi pokojninskimi prispevki, ki naj bi nam omogočali brezskrbno starost, mešetari ZPIZ, čeprav bi to lahko počel vsakdo, ki zna seštevati in deliti. Da ne bi kdo slučajno pomislil, da jih hrani za našo starost in jih nalaga v varne pokojninske sklade. Nič od tega. Mirno, brez kakršne koli slabe vesti jih razdelijo med današnje upokojece. Naše pokojnine že danes izpuhtevajo, kot da jih ni. Za te naj bi v naši starosti poskrbeli naši otroci.

Kdo pa v tej kurčevi državi še dela otroke? Samo še pijanci in prevaranti. Kdor čuti malo odgovornosti za njihovo bodočnost, jih ne dela več. Tega ne trdim jaz. To kažejo vse demografske analize iz držav, v katerih vladajo nesigurnost, strah, pomanjkanje, beraštvo, psihične bolezni ... Tako stanje ljudi paralizira, jemlje jim voljo in veselje do življenja. Postajajo zombiji družbenega sistema. Nataliteta pada in mi izumiramo. Doktrina strahu je metoda vladanja razvitih propadajočih držav. Iskanje notranjega in zunanega sovražnika. Notranji sovražnik so demonstranti, po katerih tolčejo oklepniki – specialci. Zunanji sovražnik so države, ki se borijo proti okupaciji agresorskih držav in svetovne ameriške kapitalistične diktature.

Tako se lahko prestrašenemu državljanu vsiljuje in prodaja

navidezna varnost. Kupujejo se bojne ladje, avioni in oklepniki. Vse te stvari se dajo rešiti. Naša oblast tega dejansko noče. Sprejema zakone, s katerimi ne bo ničesar rešila, le povečala siromaštvo in še poslabšala celotno zadevo.

Naša brezskrbna življenjska bodočnost so naše pokojnine. Imamo vojsko, patrie, tudi bojno ladjo ... bodo zaščitile naše pokojnine? Namesto da naša vojska varuje afganistanske opijske karte, naj raje zavaruje naše pokojnine.

Ukinimo vojsko! Zaživimo v miru! Obkrožajo nas same prijazne, prijateljske države. Jim bomo še kar žugali s tanki? Prodajmo patrie, bojno ladjo in odprimo pokojninski sklad.

Kdo pravzaprav kroji našo kvazidemokracijo? Oblast se je 1991. leta osvobodila izpod jugoslovanskega nadzora. Nadzor sedaj izvajajo drugi. V nobeni demokratični državi politike ne narekuje nekdo zunaj, pač pa narod, kralj ali cesar. Vsaj nekaj narodnega ponosa je tu. Žal moramo mi trpeti to sramoto, da nam politiko narekuje EU. Ali imajo naši politiki sploh še kaj časti in ponosa? Krut davek pri tem plačuje slovenski narod, ki ni imel nikoli v zgodovini tako malo pravic kot danes. Vse, kar je imel, so mu prodali. Oskubili so ga do golega. Ostalo ni niti za pokojnine, ki jih je celo življenje vplačeval.

P. S.: Zastavo, himno in domovinsko ljubezen zamenjam za nagrobni spomenik.

Klošar

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Males/ncar

ZAKONODAJNA AKCIJA: »POREVŠČIMO SLOVENIJO!«

Nadaljevanje iz prejšnje številke

In da se ne bi prezgodaj veselili – zakonodaja predvideva, da se v premoženje po novem štejejo tudi socialni prejemki, uvaja pa še pojem »fiktivno ugotovljeni dohodek«. To je vaš namišljeni dohodek v primeru, ko živite v prevelikem stanovanju ali imate neko drugo premoženje, ki vam dejansko ne prinaša nobenega dobička, bi pa ga lahko imeli, če bi to prodali in živeli od dobička. V praksi bi to pomenilo, da če ste samski in živite v hiši ali stanovanju, večjem od 60 kvadratnih metrov, potem morate kakšno sobo in mogoče še hodnik prodati ter živeti od kupnine. Praktično, ni kaj. Kar me skrbi, je to, da takšne rešitve ne bodo delodajalcem dale kakšnih novih idej o izplačevanju fiktivnih plač. Varstveni dodatek, ki ga je v letu 2008 prejelo skoraj 17.000 oseb, se iz pokojninske blagajne seli v socialno ter prinaša kar nekaj novosti. Dobra je ta, da se bo višina dodatka zvišala na največ 162 evrov in bodo najrevnejši posamezniki, stari nad 63 oziroma 65 let, prejeli kombinacijo denarne socialne pomoči in varstvenega dodatka v znesku 450 evrov. Takšnih je 500 oseb. Vsi ostali bodo izpadli iz sistema prejemkov. No, tako za prejemnike dolgotrajnih denarnih pomoči kot prejemnike varstvenih dodatkov, ki so lastniki stanovanja, hiše, gozda ali travnika, bo po novem veljal institut prepovedi odtujitve in obremenitve nepremičnine v korist Republike Slovenije. Institut poznajo tisti, ki stanujejo v domovih za starejše ali prejema pomoč na domu in so postavljeni pred odločitve: ali plačati ali omogočiti državi, da je tvoj zakoniti dedič. Načelo, ki velja za tem ukrepom, je načelo subsidiarnosti, po katerem velja, da je vsak med nami dolžan poskrbeti zase, potem so dolžni za nas poskrbeti naši svojci ali člani gospodinjstva, potem pa pride na vrsto država, ki pa si vzame pravico do dedovanja, če ste slučajno lastnik česar koli nepremičnega. Ja, saj res ni pošteno, da imajo ljudje svoja stanovanja. Poleg tega bo tako država pridobila nove prostore

foto: Tomislav Gruden - GTS

za zavetišča za brezdomce, ki jih bo glede na vse predvidene ukrepe precej več.

Pa pustimo ob strani še spremembe, kot je ukinjanje štipendij za dijake, ukinjanje otroških dodatkov za študente, uvajanje vrstnega reda pravic, ki pomeni zgolj to, da boste morali pred uveljavljanjem subvencije za vrtec skozi preverjanje upravičenosti do vseh nadrejenih prejemkov in subvencij, in to, da nas bodo preverjali v kar 48 zbirkah podatkov, ki vsebujejo vse: od morebitnega lastništva kakšnega gumijastega čolna do podatkov o našem duševnem zdravju in morebitnih odvisnostih. Koga briga vprašanje zasebnosti, ko gre za državni denar. Nov koncept socialne države se tako glasi: »Ne sprašuj, kaj lahko dobiš od države, sprašuj se raje, kaj lahko državi daš.«

Romana Zidar

SHIZOFRENIJA

NA STENI PRIVID
VELIK PAJEK NA MENI
KAČE SE MI OVIJAJO OKROG NOG
PRSTOV NE ČUTIM
MRAVLJINCI PO ROKAH
SCH SCH
DOBIM ELEKTRIKO V GLAVO

KRIČIM, KO BLAZEN, UPIRAM SE,
NE ELEKTROŠOKA
NIČ NE ČUTIM, PRAZNINA V GLAVI
ZBUDIM SE PRIVEZAN NA SNEŽNO BELI POSTELJI
KDO SEM ?

ČRTOMIR CLONSKY

KONČANJE BREZDOMSTVA: PRIROČNIK ZA USTVARJALCE POLITIK NA PODROČJU BREZDOMSTVA

V prejšnji številki smo že poročali o tem, da je v Ljubljani med 1. in 18. junijem 2010 potekala mednarodna konferenca z naslovom *Konferenca o socialni izključenosti, revščini in brezdomstvu (razvoj predloga nacionalne strategije na področju brezdomstva)*. Na njej smo gostili več tujih predavateljev iz Belgije, Škotske, Madžarske in Danske, svoje delo pa je predstavilo tudi okoli 20 domačih predavateljev. V prejšnji številki Kraljev ulice smo predstavili zaključke konference, v tem prispevku pa bomo opisali gradivo z naslovom *Končanje brezdomstva: priročnik za ustvarjalce politik na področju brezdomstva*, ki ga je izdala mednarodna organizacija FEANTSA v kontekstu Evropskega leta boja proti revščini in socialni izključenosti 2010 ter v povezavi z deklaracijo evropskih parlamentarcev o končanju brezdomstva do leta 2015. Priročnik, ki je v angleščini dosegljiv na internetu (http://www.feantsa.org/files/freshstart/Campaign_2010/background_docs/100414_handbook_en), obsega štiri poglavja. Vsebino prvega, tretjega in četrtega bomo tu zelo na kratko povzeli, tretje poglavje z naslovom *Doseči pet ciljev: primeri učinkovitih pristopov* pa smo prevedli in ga v celoti najdete v knjižici konferenčnih gradiv z naslovom *Konferenca o socialni izključenosti, revščini in brezdomstvu (razvoj predloga nacionalne strategije na področju brezdomstva)*.

V prvem poglavju priročnik razlaga kontekst svojega nastanka. Pojasnjuje, da so mnoge evropske države v zadnjih desetletjih na področju brezdomstva razvile različne ukrepe, ki pa so bili predvsem reaktivne in ad-hoc narave. Odzivali so se na trenutne, neposredne in najbolj pereče potrebe brezdomcev in tako »upravljali«
brezdomstvo. Včasih takemu delovanju rečemo tudi »najnujnejši ukrepi«
ali celo »gašenje požara«. Po mnenju avtorjev priročnika pa je napočil čas za premik od upravljanja h končanju brezdomstva. Za tak premik sta potrebna bolj dolgoročni pogled in strateški pristop, ki naj pomeni razvijanje integriranih, celovitih in vzdržnih strategij ali politik, ki naj si zastavijo cilje, ki so v skladu z realnostjo brezdomstva in ki konec koncev vključujejo cilj končanja brezdomstva. Izkaže se namreč, da so reaktivni in kratkotrajni odzivi pogosto prej del problema kot pa rešitve, predvsem če niso vpeti v celovite strategije in ustrezno spremljani. Take učinkovite strategije so že razvile mnoge države, med njimi Irska, Anglija, Škotska, Wales, Finska, Portugalska, Danska, Norveška, Švedska, Francija in Madžarska. Ne nazadnje je Evropska skupnost določila končanje brezdomstva kot svojo politično prioriteto. V drugem poglavju priročnik opisuje modele dobre prakse v doseganju petih pomembnih ciljev, ki jih lahko vsebujejo nacionalne strategije. Ti cilji so:

1. Nihče naj ne bi spal na prostem.
2. Nihče naj ne živi v zasilni namestitvi dlje, kot je nujno.
3. Nihče naj ne živi v začasni namestitvi dlje, kot je potrebno za uspešen premik naprej.
4. Nihče naj ne zapusti institucionalne obravnave brez možnosti za nastanitev.
5. Nobena mlada oseba ne bi smela postati brezdomna zaradi prehoda v samostojno življenje.

Te cilje je mogoče dosegati! O tem pričajo številni projekti, ki se razvijajo po evropskih državah. Da bi se iz njih učili in jih posnemali tudi še kje drugje, so podrobneje opisani njihovi

cilji, vsebine, metode dela in dosežki. Praviloma vse te projekte spremlja tudi raziskovanje njihove uspešnosti, kar naj bi bila poleg postavitve čim bolj jasno opredeljenih in merljivih ciljev ena od ključnih značilnosti novih politik na področju brezdomstva.

V tretjem poglavju so podrobneje opisane nacionalne strategije na področju brezdomstva na Škotskem, Finskem, Portugalskem, Nizozemskem in v Franciji.

Zadnje poglavje priročnika predstavlja skupino »orodij«
organizacije FEANTSA, ki naj omogočijo razvoj integrirane nacionalne strategije za brezdomstvo. Ta orodjarna ali skup orodij predstavlja pravzaprav ključna načela ali vidike, ki naj bi bili zastopani v nacionalnih strategijah, ki bi bile lahko po dosedanjih spoznanjih uspešne. Ti vidiki ali pristopi so:

- pristop na osnovi raziskovalnih preverjanj,
- celovit pristop,
- večrazsežnostni pristop,
- pristop, ki izhaja iz pravic,
- sodelovalni pristop,
- z zakonodajo podprt pristop,
- realističen in vzdržen pristop,
- pristop, ki izhaja iz potreb,
- pragmatični pristop,
- pristop od spodaj navzgor.

V priročniku so podrobneje pojasnjene značilnosti vseh teh pristopov ali orodij.

Na naši konferenci junija letos smo predstavili nekatere uspešne tuje modele in domača razmišljanja ter sprejeli zaključke, ki so v skladu s priročnikom FEANTSE. Jedro ali morda prva in ključna ugotovitev teh zaključkov je, da v Sloveniji potrebujemo nacionalno strategijo na področju brezdomstva. Znali bi jo izdelati, znali bi jo uveljavljati in raziskovalno spremljati njene učinke, zanjo pa je zdaj potrebna predvsem politična volja. Predstavniki države so na konferenci pokazali izhodiščno dobro voljo, zdaj pa pogledimo, kako se bo ta iniciativa razvijala naprej v nemirni jeseni, ki jo napovedujejo zaradi sprejemanja nove zakonodaje na področju upokojevanja, zdravstva, zaposlovanja in dela, davkov itd.

Bojan Dekleva

Gostujoči kolumnist:
Roman Kuhar

AZRA

foto: Simon Maljevac

020
KRALJI
ULICE

Pred dvema mesecema se je v mojem elektronskem poštnem nabiralniku znašlo pismo neke ameriške odvetniške pisarne, ki je bilo na prvi pogled videti kot junk mail. V skopem sporočilu je pisalo, da je njihova klijentka državljanka BiH in da v ZDA prosi za azil na osnovi istospolne usmerjenosti. Pripisani sta bili še telefonska številka in prošnja, naj jih pokličem, da jim bom pomagal pri pojasnitvi položaja gejev in lezbijk v bivši Jugoslaviji. Prst je bil že na tipki delete – skozi misli so mi šle vse zgodbe o tem, kako ljudje naivno kličejo na neznane številke in na koncu meseca dobijo ogromen račun za telefon – a vendarle mi nekaj ni dalo miru. Pošta mi vendarle ni obljubljala milijonske nagrade, poceni viagre ali, bogsigavedi zakaj, povečanje penisa. In ne nazadnje, kako vedo, da se ukvarjam z gejevskimi in lezbičnimi študijami? Menda industrija junk mailov ni tako napredovala, da zdaj pošilja »personalizirano« nezazeleno pošto? Google mi je nato povedal, da odvetniška pisarna, omenjena v sporočilu, res obstaja. Odločil sem se, da odgovorim in – še vedno v dvomih – ponudim svojo pomoč. Naslednji dan so me poklicali po telefonu in po dobri uri »zasliševanja«, v katerem so želeli izvedeti kar največ o položaju gejev in lezbijk v Bosni in širše, sem postal priča na ameriškem sodišču. Skupaj smo spisali več strani dolgo izjavo v podporo azilu, jaz pa sem v branje in za pripravo na zaslišanje dobil zgodbo dekleta, ki je zaprosilo za azil. Bila je poslana. Trije fantje so jo videli, kako je v parku svojo punco prišla za roko in jo poljubila. »Prekleta lezbična kurba!« so v zrak zarezali glasovi, ki so razpokali spokojnost tistega pomladnega večera. Fantje so se počutili poklicane pokazati dekletoma, kako se stvarjem streže. Brce se letele, kamor so pač priletele ... Potem je izgubila zavest. Naslednji dan se je zbudila v bolnišnici. Zdravnik ji je povedal, da sta jo poslila dva moška. Ko jo je obiskala mama, jo je obtožila, da je celotno družino spravila v sramoto. Oče se ji je odpovedal, saj za hčerko pač ne more imeti lezbijke, sosedu ji je pozneje zabrusila, da si je vse to zaslužila, njeni mami pa očitala, da je

rodila defektnega otroka. Ko sem stran za stranjo bral grozovite podrobnosti o posilstvu in odzivih okolice, so mi skozi glavo švigale podobe iz videoposnetkov prve, z nasiljem ustavljene Parade ponosa v Beogradu leta 2001. Razjarjeni mladeniči brez kančka človeškosti brcajo v glavo fanta, ki so ga zbili na tla in ki ga, vsega okrvavljenega, rešuje neka ženska in ob tem vpije: »Sramota za Srbijo!« Spomnim se na 26-letnega Ahmeta Yildiza, geja iz Turčije, ki ga je družina leta 2008 dala ubiti zaradi časti. V mislih mi odzvanjajo besede Kadrija in Demirja, dveh gejev s Kosova, ki sta v Sloveniji zaprosila za azil. »Vaš sin je peder, ki se fuka v rit. Če ga ne boste sami odstranili, ga bomo mi, ker v našem mestu ne potrebujemo pedrov.« Tako se je glasilo pismo, ki so ga neznanci poslali njunim staršem. Oče enega od njiju je nato odšel na sodišče, se vrnil z listom papirja, ga vrgel pred njega in rekel: »Nisi več moj sin.« Spomnim se grozljivih podob pobitih transvestitov in transseksualcev, ki jih občasno vidim v medijih. Njihova mrtva telesa mečejo v smetnjake ob cesti. Spomnim se na gonjo v Ugandi, kjer bo vlada v kratkem uzakonila smrtno kazen za homoseksualnost. Za vsem tem stojijo pretkani ameriški predstavniki cerkve, ki jim uspeva ponovno kolonizirati revne predele sveta s svojo nestrpno vero o tem, da so homoseksualci hudičevi odposlanci (oglejte si dokumentarni film *Missionaries of Hate* na *youtube*). In potem se spet spomnim na tistega sedemnajstletnega fanta, ki je pred leti sodeloval v raziskavi o vsakdanjem življenju gejev in lezbijk v Sloveniji – takrat je bil že eno leto na cesti. Ko je materi povedal, da je gej, ga je – pri šestnajstih – vrgla iz stanovanja. Vsi ti primeri niso problem posameznikov, posamezni ekstremni ekscesi. To je problem celotne družbe. Že skoraj brezupno se zdi dopovedovanje, da strpnost, v katero takoj ko je izrečena, zareže beseda »ampak« (nič nimam proti, ampak ...), ni strpnost. Ta lažniva »ampak-strpnost« namreč še kako generira homofobično sovraštvo. Morda je res, da po gejih in lezbijkah v Sloveniji

redkeje padajo pesti nestrpnežev, a tisti »ampak« pušča odprta vrata za najrazličnejše prefinjene oblike izključevanja. Koliko vrat zaloputne po slovenskih domovih, ko otrok pove, da je istospolno usmerjen? Koliko hrbtov se obrne stran? Koliko obrazov se razleže v zafrkljiv posmeh? Koliko mladeničev misli, da svojo »pravo moškost« dokazujejo s tem, ko udrihajo po pedrih in zgled za to iščejo v svojih idolih v parlamentu in na drugih prižnicah? Kolikokrat bodo za to še nagraceni? O vseh teh zgodbah sem ponovno razmišljal dan pred telefonskim zaslišanjem na sodišču v New Yorku. Z odvetnico sva naredila t. i. suho vajo; pripravljala me je na vprašanja, ki mi jih bo zastavila na sodišču, hkrati je poskušala predvideti, kako me bo spodbijala nasprotna stran in kaj me bo vprašal sodnik. Ko mi je povedala, da bom moral na začetku najprej priseči, da bom govoril »resnico, vso resnico in nič drugega kot resnico«, se mi je vse skupaj zazdelo kot dobro zrežiran ameriški film. Ob uri, ko bi moral biti zaslišan, telefon ni zazvonil. Niti pol ure pozneje ne. Ves živčen sem preverjal, ali je z mobitelom vse v redu. Telefon je bil tiho tudi uro po dogovorjenem času. In še pol ure pozneje. Pomislil sem, da mora biti nekaj zelo narobe. Potem pa je le zazvonilo in na drugi strani se je zaslišal navdušen glas odvetnice: »Dobila ga je! Dobila je azil!« Sodniku je zadostovalo moje pisno pričevanje in ni zahteval dodatnega zaslišanja. Nisem mogel verjeti, da ima zgodba, ki se je odvila kot ameriški film, ob izteku tudi srečen konec. »Hvala, najlepša hvala,« se je nato zaslišalo v slušalki. Bila je Azra. Prvič sva se slišala po telefonu. S cmokom v grlu sem lahko izdaval le: »Ni za kaj.«

foto: osebni arhiv

Pamflet:

ZAKAJ PA VI NIMATE SATELITSKE ANTENE ZA UŠESI?

20.000 PO TOTALNIH INSTITUCIJAH (IZHOD)

Naj jih kar začnem naštevati, pa se oproščam prizadetim, če sem katero izpustil.

Pohorski dvor, Mariborska psihiatrija, Begunje, Ormož, Lokavci, Vojnik, Hrastovec, Ponikve, Impolca, Petrovo Brdo, Dutovlje, Grmovje, Polje, Poljanski nasip, CMZ, Idrija, potem pa Dob, Celjski pisker (zapor), Mariborski zapori, Zapori v Kopru, Povšetova, zapor Radovljica in tudi Zavod Tončke Čeč, Dom Malči Belič, Radeče, Logatec, Smlednik, Azilni dom v Postojni in na Viču. Na kratko: bivši Ombusman je govoril, da so v dolini šentflorjanski obstojala koncentracijska taborišča, in v te t. i. zavode te vtaknejo, če te ne znajo ali nočejo pozdraviti. Pa rečejo: »Ta ni za nič, nima nič.« in usoda je zapečaten. Prijavi lahko vsak vsakega, najlaže je potem vzeti opravilno sposobnost, da ti prodajo premoženje. Kot primer navajam dvojnega državljana, ki ima še nemški potni list, primer britanskega pilota iz vojne, ki je bil v Begunjah, ali gospoda, ki je neko angleško pisateljico peljal k Kocbeku. Pred razpadom države je o tem ravno pisala knjigo. Najbolj smešen primer tega, kako postopa policija, pa je ta: gospod je šel na morje in ponesreči so se mu pokvarila očala, imel pa je dioptrijo minus 7. Sreča v nesreči je bila, da je imel podvodno masko z dioptrijo, s katero je vozil domov. Možje v modrem so ga ustavili, in ne, ni se jim dalo nič dopovedati. Rešilec in v UPK ... Brez komentarja. Koliko ljudi pa še uporablja sedative po nevladnih društvih, poliklinikah ... To vprašanje pa imam za poslance. Tudi na tv je čedalje več propagande za norišnice, pa znani psihiater, ki je sedaj pri »Le daj svojim«, je na tv rekel, da je njegov sin storil samomor. Zadnjič mi je neki znanec dejal: »Težki časi so prišli, srbske psihiatre zapirajo.« No, film Čudoviti um vam pove vse. Pa koliko dosjejev je tam o teh ljudeh! Naj se zgodi vojna ali diktatura kot v tretjem rajhu, pa bi pobili vse, brez usmiljenja. Tudi če si inženir, pisatelj ali jedrski fizik.

Še Amnesty International jim ne more nič. Nekoč je neki uporabnik, se oproščam novodobnemu izrazu, pisal zdaj pokojnemu predsedniku odprto pismo, ta pa mu je odgovoril, da država nima nič s tem. No, ja, farmacija ima dosti, psihiatri, ki brskajo po podstrežjih ljudi v svoje kvaziznanstvene namene, pa dobre plače. Ena redkih izjem je bil dr. Rugelj. Ali ni to nekakšno etnično čiščenje vaških posebnežev? Pa smo torej na neki način vsi potencialni Strojanovi, ko zlorabljajo vozila rdečega križa.

Veliki kralj Žigažaga
in Mali kralj Roman

KRALJ IN KRALJ

VELIKI KRALJ

TVOJE NEMIRNE ISKRIVE OČI,
ČUTIM TVOJ DIH, KI MI OHLAJA VRAT,
TVOJ ŠEPET MI PRODIRA DO UŠES,
SLADEK SI KOT MED VSE DO NASLEDNJEGA DNE.
KO ME ŠPREGLEDAŠ TAM, KJER SE Z OČMI DOTIKAVA ZVEZD,
IN SI PRODIRAVA SKOZI MISLI JEBENE STVARNOSTI,
TAM ME ZAVRNEŠ SREDI NIČESAR,
KOT DA ME NE POZNAŠ IN ME NIKOLI NISI.
TVOJ HLAD ME OBDAJA IN OBČUTIM,
DA SE ODDALJUJEŠ OD MENE,
NAGNEŠ ŠE ZADNJI VISKI,
POTEM PA OBLEŽIŠ TAM NA TRAVI.
NAJINA RAZUMA PA SE POČASI IN ZANESLJIVO
LOČITA TJA V POZABO ...

MALI KRALJ

MISEL NA TEBE ME PREBUDI,
NAJBOLJŠE VOLJE SEM, KO TE OB MENI NI.
KO SVA SI IZMENJAVALA POGLEDE,
SI LE STRMEL, A JAZ OD TEBE
NIKOLI NIČ NISEM IMEL.
MOGOČE LE BOLEČINO,
KI STRLA MI JE SRCE,
MOJE OČI STRMELE SO DRUGAM,
PROSIL SEM VSAKOGAR,
DA TE JE ODPELJAL OD MENE DALEČ STRAN.
KO PRIŠEL SEM V MOŠKI SVET,
SE MI ODPRL JE POGLED,
VSE ŽARI, VSE SE BLEŠČI,
KO TEBE OB MENI NI.
OBJAME ME PAR NEŽNIH ROK,
KO SE ZAŽREM NAOKROG,
OB MENI NEKDO TRETJI STOJI,
TI PA DALEČ, MOJ VELIKI KRALJ, OD MENE SI.

KONTEJNERSKA ARHITEKTURA

V Muzeju za arhitekturo in oblikovanje na gradu Fužine v Ljubljani je med 22. 6. in 31. 7. potekala prva razstava na temo kontejnerske arhitekture v Sloveniji. Avtor razstave je večkrat nagradjeni arhitekt Jure Kotnik, ki jo je pripravil v sodelovanju s TrajekTom in omenjenim muzejem. Številna dela, katerih avtorji prihajajo iz držav, kot so Japonska in ZDA, so bila nagrajena z vidnejšimi svetovnimi arhitekturnimi nagradami, predstavili pa so se nam tudi številni mladi arhitekti, ki iščejo navdih v neskončnih možnostih gradnje, prostorske ureditve ter namembnosti ISO-kontejnerjev. Razstavljene fotografije futurističnih projektov vsekakor pritegnejo obiskovalčeve oko in ga hočeš nočeš prisilijo, da o njih razmišlja na praktičen način. Predstavljene so bile številne preproste rešitve različnih namembnosti, saj se konhiše poleg bivalnih prostorov uporabljajo tudi kot poslovni prostori (avtosaloni, trgovine, recepcije, hoteli ...), šole, vrtci, bolnišnice ipd. Tokrat se bom držal kontejnerjev, predvsem kot mlade veje arhitekture v kulturi bivanja, saj se je z njihovim vdorom na nepremičninski trg v sredini devetdesetih let omogočila večja dostopnost rešitve stanovanjskega problema večjemu številu ljudi. Konhiša je primerna za vsakogar, predvsem pa za mlade in starejše ljudi ter za družine z nižjimi prihodki. Zelo je primerna tudi kot prvo ali začasno bivališče ter kot vikend, saj je cenovno ugodna, mobilna in z načinom gradnje, ki je do okolja prijazen in dovoljuje ekspresno povečanje ali pomanjšanje prostora po dejanskih potrebah. Razstavljena dela so nam dala vpogled v različne aspekte kontejnerske arhitekture. Ker pa nimam dovolj prostora, da bi na široko pisal o tej temi, bom na splošno poskusil približati, verjamem da za večino bralcev, to pionirsko področje arhitekture.

Konhiša – že samo ime nam pove, da je sestavljena iz poljubnega števila kontejnerjev, ki jih lahko sestavljamo v poljubne oblike in smeri, zlagamo kot domine in nalagamo, in to povsem po individualnih željah. Je nesporno preprosta, vsekakor zelo privlačna ter pragmatična ureditev življenjskega prostora, ki si zaenkrat počasi utira pot v konvencionalne arhitekturne vode. Naj omenim, da so imeli obiskovalci razstave možnost sestavljanja konhiše s pomočjo kontejnerskih modelčkov v merilu 1:50. Predstavljeni projekti so večinoma izdelani iz recikliranih kontejnerjev, ki so predelani, omogočajo serijsko proizvodnjo delov in dodatne opreme (npr. drsna vrata, viseči balkon, vpet v konstrukcijo, savna ...), so opremljeni s stilskim pohištvom, imajo različne fasade ter se pravzaprav lahko uklonijo vsaki želji potrošnika. Najosnovnejša varianta je lahko postavljena že v enem dnevu, lahko pa si omislite luksuzni model oziroma si jo postavite tudi sami, cena kvadratnega metra se giblje od 450 evrov naprej, odvisno od vaših želja. V času recesije in ekonomske krize je ta radikalna stanovanjska rešitev še posebno privlačna tam, kjer pomaga reševati socialne stiske, tu mislim predvsem na prihajajoče urbanistične načrte mest. Na Nizozemskem se je gradnja kontejnerskih mladinskih centrov, šol, vrtcev in stanovanjskih naselij zelo razvila (v Amsterdamu so postavili študentsko naselje, sestavljeno iz tisočih kontejnerjev), veliko pa gradijo tudi v VB, Španiji, ZDA in Kanadi. Menim, da bi se lahko naša država zgledovala po tujini, saj ji vedno primanjkuje sredstev za postavitev raznih objektov, ki stremijo k reševanju socialnih problemov. Upam, da se motim in da sedaj, ko imajo razne vladne službe možnost občutno cenejše gradnje različnih

projektov, ne bodo iskale izgovorov na kakšnem drugem področju, kot je birokracija oziroma kaj drugega, a pustimo to za kdaj drugič. Če vas je tema pritegnila, si lahko več informacij poiščete na naslovu www.konhisa.com.

Jean

foto: Ilona

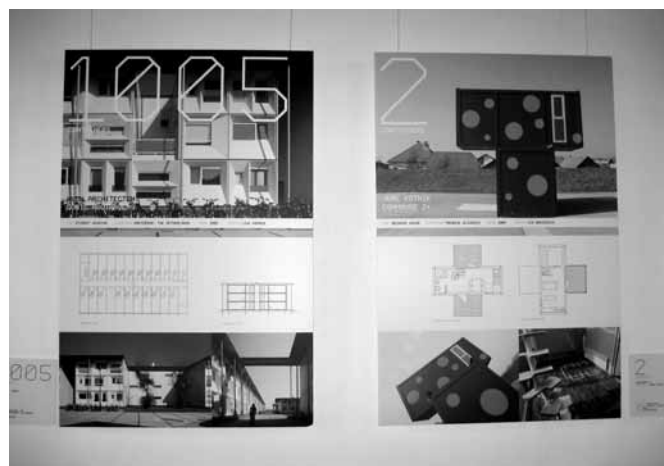

foto: Ilona

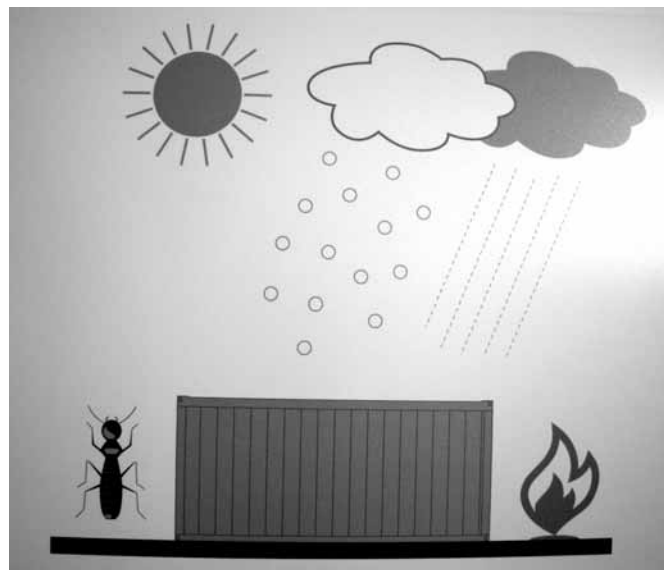

foto: Noma

DVORIŠČNI SEJEM V KRANJU

Turobno je bilo v soboto, ko sem z vlakom prišel v Kranj, na Gorenjsko, kjer bi si mislil, da nič ni zastoj in se vse vrti okoli pretoka reke in vrednosti smreke, železa in Kekca, ki samo v filmu premaga Bedanca. Našel pa sem trg pod turnom, kjer sem videl veliko praznih stojnic in polno ljudi. Gorenjci so mi poznani in vem, da niso škrti, le skrivajo se, ko nimajo kaj dati. Vendar so ta dan dali veliko. Potreben je bil le nekdo, ki pove, kam bi kaj šlo. Prazne stojnice so se polnile, pa so bile kmalu spet prazne. Sejem, kjer si lahko pustil odvečno in vzel potrebno, je začetek nečesa, kar bo tudi pod Alpami prišlo v kri. Veliko rabljenih stvari je zamenjalo lastnika in srečno pristalo v pravih rokah, ki so mogoče nekaj takega kdaj izpustile, sedaj pa bodo bolj cenjene in tako ohranile večjo vrednost. Skratka, hribi ne rastejo, le klanec se spreminja. Pa ne bi sedaj o Cankarju. Saj ko je luč, ima kje svetiti.

Tomislav Gruden – GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

023
KRALJI
ULICE

FOTOREPORTAŽA Z RAZSTAVE JAZZ FOTOGRAFIJ — DOBRA BERA

Mala galerija v Cankarjevem domu

Črno-bela svetloba v lepoti tehnike in zvoka

Koliko slik je v sliki?

Tekst in foto: Peter Pitambar Pangerc

TRNFEST IN DEMOLITIONI

27. 7. 2010 se je odprl festival Trnfest v KUD France Prešeren v Trnovem. K dobremu začetku prvega, otvoritvenega dneva je pripomogla skupina Demolition group. Leta 2008 sta se ji pridružila Uroš Srpčič in Tomi Greglom in tako so dosegli konsenz, da Demolition group ne bo posnel nobenega albuma, če jim to ne bo po volji, da za promocijo ne bodo naredili ničesar, kar jim ne bo po volji, in da ne bodo odigrali nobenega koncerta, ki jim ne bo po volji. No, ja, Trnfest jim je očitno že bil po volji, saj so tolkli po instrumentih vse do desete ure zvečer. KUD France Prešeren je bil ob njihovem koncertu dobro napolnjen.

Žigažaga

foto: Žigažaga

POGLED NA SVOBODO SKOZI IŠKO OKNO

Ko vam pišem, sedoč na trdem stolčku, se sprašujem, zakaj je moralo priti tako daleč oziroma do tega. Kdo sem? Sem pripornica na Igu, za osebje tukaj pa le številka, zato sem se tudi odločila, da vam povem svojo zgodbo.

Za to, da me je življenje pripeljalo tako daleč, je veliko kriva trda droga. Ta te potegne za sabo in vsa skrb človeka, ki je zasvojen, v celotnem dnevu je zgolj, da pride do denarja za nabavo droge. Kako sem se sama finančno znašla? Začela sem krasti po trgovinah, in ko to nekaj časa počneš, moram priznati, da postaneš odvisen tudi od kraje (kleptomanija). Spominjam se, da ko sem prišla v trgovino, nisem mogla prek sebe, ne da bi kaj ukradla.

In kam me je tak način življenja pripeljal? Kot je zdaj že vsem jasno, na Ig. Ko sem prišla sem, sem bila zelo navlečena. Na dan sem bila sposobna pofurati do 5 gramov heroína, če sem ga le imela možnost kupiti. Zato so bili prvi dnevi tukaj obupni. Ker so me dobili na vikend, sem morala počakati do ponedeljka na zdravnico, do takrat pa sem krizirala. Bilo je težko! Zdravnica mi je predpisala metadon. Sedaj ga pijem vsak dan in ga imam v načrtu tudi znižati, najprej pa bi se rada stabilizirala, da ne bi imela kasneje recidiva ali spodrsaljaja, saj veste, da se da tudi v zaporu priti do droge. Vem, da me čaka še dolga zaporna kazen, zato bi rada ta čas izkoristila tudi kot neke vrste terapijo (komuno), da bi, ko bom prišla ven, normalno zaživela. Vas zanima, kako izgleda dan v priporu? Zjutraj okoli 8:00 te paznice zbudijo, obsojenke pa imajo vstajanje ob 5:30. Prinesejo nam terapijo (metadon) in zajtrk. Ves čas smo pod ključem. To pomeni, da vse poteka v sobi; tu zajtrkuješ, tu poješ kosilo in večerjo. Edini pogled na svobodo je okno, ki je tudi naš edini vir, da z dekleti gledamo, kdo pride in kdo od tu odide. V sobi nas je pet in se kar razumemo. Ob 13:00 imamo sprehod in kot po vseh zaporih tudi tu hodimo v krogu (malo heca v žalostnih očeh), se ukvarjamo s športom (tečemo, igramo pingpong), kartamo ter veliko gledamo TV. To bi bilo zaenkrat

vse. Za to priložnost prilagam še pesem, za katero bi rada, da jo objavite, in sem jo prav tako napisala v zaporu.

SPOMIN NA SVOBODO ŠE ŽIVI

Spominjam se dneva, spominjam minut, ko v svobodo sem zrla in poplačan je bil moj trud. Potem sem zabredla, to moje življenje govori, se v drogo podala, trpeli so vsi.

Ko mama je izvedela, da njena prva hči si z drogo življenje podpira, bile so solzne njene oči, to težki trenutki v mojem življenju so bili.

Te droga v skušnjavo potegne in denarja nikoli dosti ni. Sem začela po trgovinah krasti, le tako se na drogi preživim.

Kje pa sem se sedaj znašla, se vpraša prav vsak, na Igu sem pristala in diham svež iški zrak, ko ti svobodo vzamejo, težjega momenta ni, te v tvorzo zaprejo, a v sanjah po svobodi moj srček hrepeni!

Rada bi od tukaj odšla, rada bi bila svobodna in ne zaprta, v srcu si želim, da bi se mi sreča nasmehnila, da bi samo sebe od droge osvobodila, se spoznala in si normalno življenje uredila!

Pripornica iz sobe 3

024
KRALJI
ULICE

JAZ NISEM NANDI, JAZ SEM FERDINAND, 5. DEL

Po končanem dopustu na Tajskem sem se vrnil nazaj v Indijo, najprej v Bombaj, nato na Goo. Tam sem prevzel vodenje lokala, ki je odlično deloval, in bilo je kot v raju. Ničesar ni manjkalo. Ko se je bližal konec sezone, to je marec, sem se odločil, da se vrnem v našo prelepo domovino Slovenijo.

Ko sem prišel domov, me je bil najbolj vesel moj najlepši kuža Izy (ameriški stafordski terier). Življenje je šlo naprej, a v mislih sem imel čim prejšnji povratek na Goo, da uredim lokal do konca in da se nikoli več ne vrnem v to prekleto Slovenijo.

Vse je šlo po planu, le da je avgusta prišel do mene moj najboljši prijatelj V. M. in me nagovoril, da bi odšla na kratko potovanje v Venezuelo, nato pa še malo v Kolumbijo. Povedal mi je, da bi bilo skoraj stoprocentno vse v redu, saj je bil on že večkrat tam in je prinesel s sabo več steklenic viskija z opojno drogo (kokain). Nisem kaj veliko razmišljal in že sva bila na letalu; poletela sva iz Budimpešte v Amsterdam, od tam pa naprej v Caracas ter nato na končni cilj, v Bogoto, glavno mesto Kolumbije. Tam naju je pričakala družina, pri kateri sva počitnikovala dva tedna. V tem času sva si ogledala glavne znamenitosti Bogote, ta

družina pa nama je nabavila kilogram kokaina, ki sva ga potem sama utekočinila in ga pospravila v steklenico. Prišel je dan odhoda, lepo smo se poslovili in z letalom sva odletela do meje z Venezuelo, nato pa s taksijem v glavno mesto Caracas. Tam sva sedla na letalo za Amsterdam, pot je bila idealna, dokler nisva prispela v Amsterdam. Hotela sva zapustiti industrijsko cono, da bi si ogledala še lepote mesta, a so najine podatke dali v računalnik in ugotovili, da je imel M. v preteklosti probleme s holandsko policijo. Zaprli so ga, mene pa izpustili s steklenico kokaina na Madžarsko. To ni bila stvar dogovora, zato sem bil zelo prestrašen in sem hotel steklenico vreči kar v stranišče. Žal se to ni zgodilo, nekako sem jo prinesel do Blatnega jezera (Balaton). Po dveh dneh, ko je M. prišel iz Holandije, sva se odločila, da greva iskat steklenico in jo pripeljeva v Slovenijo. Vendar ne midva, pripeljala naj bi jo neka punca, ki pa se nikoli ni prikazala. M. je hotel na vsak način imeti to steklenico čim prej v Sloveniji, ve se, zakaj, in se je odločil, da jo sam prinese domov. Nato se je zgodila največja neumnost v mojem življenju. Lahko si predstavljate, kaj je bilo.

foto: Marita M. Dobro

Gogijeva kolumna:

MED PRIJATELJI

Da ne bi mislili, da komu lezem v rit! Ker bi to mislili popolnoma narobe. Glejte, ogromno sem prekošaril in takrat mi ni nihče pomagal. Danes verjamem, da ako ne bi imel takšnih prijateljev, bi bil že mrtev. Verjemite, da to niti približno ni šala. Pa da ne bo pomote, to niti približno niso brezdomci. Ne! To so ljudje, ki me kljub mojemu življenju spoštujejo. Ne smrdim jim! Mama ZDENKA me sicer nadira, a me kljub temu podpira. Ne bi vedel, zakaj, ker ji to ajnfoh ne bi bilo treba. Naj pojasnim – več sem ji dolžan, kot sem vreden. A stoji mi ob strani in upam, da mi bo še. Druga oseba je moja dolgoletna prijateljica KARMEN – o njej lahko rečem samo, da ima ogromno pozitivne energije in zelo dobro srce. Samo razpizdite je ne! Takrat je boljše, da se zakopljete v krtovo luknjo. Ona zameri samo enkrat. Dobro, jaz sem izjema. Pa da ne bom našteval samo ženskega spola, bom prešaltal tudi na moške. Pa brez pedrskih razlogov. Tu, kjer prebivam, so perfektno sami modeli. Štrekljeva 24. Tu sem doma že eno leto in ker sem zelo komunikativna oseba, sem spoznal vse. Naš gazda je liga za sebe – zjutraj mu nikar ne recite »Dobro jutro«, ker si odgovor lahko samo zaželiš. Potem je tu številka dve oziroma njegov namestnik. Midva imava poseben odnos. On je Slovenec, jaz pa hladilnik. Potem so tu še Gavez in Frenki, Smiljan, Dodl Marjan, Demac, Marko, Sandi, Elvis in vsekakor malečki Endi. Dobro, pa da neham naštevati, samo ene osebe ne smem izpustiti. Ime ji je PATRICIJA, na sebi ima štirinajst tetovaž, koliko ima pirsingov, pa ne bi vedel. Ona je v Lukni kelnarca. Je pravi strup, kar se pikada tiče. Jebemu mater, vedno me premaga! Glejte, smisel tega mojega nakladanja je, da se imamo fajn. Ob vseh problemih, ki obstajajo, se mi sprostimo, in to je to. Ogromno ljudi si naredi probleme, a zakaj? Problemi se ne rojevajo sami od sebe! Vsekakor se in se tudi bojo. Vsak jih ima! Zato so, da nam v prvi vrsti ni dolgčas, v drugi pa, da jih rešujemo. Lastne probleme lahko rešimo le sami. Treba je pogledati v sebe in si reči: zakaj nisem sposoben? Vsak je sposoben reševati probleme, to vas

učijo že od malih nog.

Glejte, tudi jaz sem sebe žrl celih 38 let, da sem prišel do spoznanja, da sem škodil le sebi. Preživel sem to spopadanje s samim seboj, redko kdo ga! Nisem ponosen na to dejstvo, ponosen sem, da sem po toliko letih to spoznal. Po 38 letih sem ponosen sam nase in živim življenje, ki mi je bilo podarjeno.

In veste – živel ga bom še dalje, in to v polnem tempu. Vsaka stvar potrebuje čas, da dozori. Vsaka! Osebnost še nisem in še nekaj časa tega nimam v planu. Sicer pa, kadar sem kaj planiral, se je vedno obrnilo proti meni. Takšna je pač moja jebena usoda. Ne obremenjujem se več s tem, škoda časa in sivih celic. Veste, življenje je treba spoštovati, saj je samo eno. Polega tega pa: lep si genau tak, kot se počutiš.

Sem sicer totalna zguba, ampak zguba, ki se tega zaveda. Zavedam se tudi, da bi lahko živel dosti boljše. Ampak zakaj? Če mi to zna kdo pojasniti, mu zrihtam Nobelovo nagrado. To je, veste, oni tumasti kipec, za katerega se vsi borijo.

Osebnost v te bedaste kipe ne verjamem, tako pač to je. Če bi po pomoti meni ponudili tako skulpturo, je niti približno ne bi hotel imeti, saj je v svojem kuferu nimam kam dati.

In da zaključim tole tumasto pisanje. Zahvaljujem se vsem prijateljem in prijateljicam in vsekakor vsem mojim bralcem. Uživate življenje in bodite pozitivni. Baj do naslednjič!

Goran Šrok - Gogi

GLEJTE, SMISEL TEGA MOJEGA NAKLADANJA JE, DA SE IMAMO FAJN. OB VSEH PROBLEMIH, KI OBSTAJAJO, SE MI SPROSTIMO, IN TO JE TO.

025
KRALJI
ULICE

LJUDSKA KUHNA

VEGETARIJANSKE TESTENINE S ŠPARGLJI

Sestavine: 200 g špargljev, 100 g graha, 500 g testenin, srednje veliko korenje, list peteršilja, nastrgan sir, oljčno olje, sol, poper.

V slani vodi skuhamo testenine, medtem operemo in narežemo šparglje. Šparglje prepražimo v vroči ponvi na oljčnem olju. Ko nekoliko posvetlijo, jim dodamo korenje, grah in vse skupaj premešamo. Po okusu dodamo poper in sol ter še list peteršilja. Za konec nastrgamo sir in vse skupaj prelujemo na ocejene testenine. Pa dober tek.

Vaš kuharček Roman

PISMA BRALCEV

PISMO NAKLJUČNEGA BRALCA

Zadnjič sem taval po ljubljanskih ulicah in sem naključno naletel na prodajalca časopisa KRALJI ULICE (št.286 – pač, številka brez imena!). Ta prodajalec mi je vljudno ponudil časopis, jaz pa sem, nejevoljno, iz žepov izbrskal nekaj kovancev, bolj kot prispevek za njegovo prijaznost in za njegov jutranji burek! Za časopis bi komaj kaj dal! Zakaj? Ker sem tudi jaz brez denarja in imam poln kufer vsakodnevnih časopisnih reklam – od novih čistil, piščančjih stegen, zavarovanj pa do novih filozofij življenja. Tudi jaz sam sem že dolgo brez zaposlitve in vem, da mi noben nasvet doslej ni pomagal. Na vlaku, s katerim sem se po še enem spodletelem razgovoru za službo v Ljubljani vračal domov, sem časopis KRALJI ULICE prelistal in prebral. Ne bi ocenjeval člankov v njem. Sem pa iz njih začutil drugačen, nepoznan svet in duh, ki ga v dnevnem časopisju ni zaslediti. Jasno, to se ne bere. Ljudje zgodb o stiskah soljudi nočejo brati. Vroče zgodbe ameriških superzvezd so lepše in manj obremenjujoče za vest ... Ljudje se bojimo revščine in izključenosti iz družbe. Vsi. Zato se temu izogibamo in nočemo vedeti, da je to realnost, ki lahko prizadene vsakega. Tega duha revščine tudi jaz nikoli več v življenju nisem želel srečati. Še manj pa, da bi se spet znašel v njegovem objemu. Toda življenje, na žalost, ni več idilična socialna zgodba o logičnem sosledju življenjskih obdobij, niti ni več to zgodba o preživetju vseh. Dejstvo osebnih tragedij postaja pravilo ... Jaz pa, dragi tovariši kralji, upam, da ni vsaka osebna tragedija obsojena na dno in izničenje dostojanstva človeka. Vem, da se je človek v borbi za golo vegetiranje prisiljen poniževati za par evrov. Posebej, če za njim stojijo otroci ... Sprašujem pa se, če je to še dostojanstvo človeka? Zase, upam, da bom našel duhovno moč in pogum in še pravočasno prekiniti životarjenje pred dokončnim pristankom na dnu. Par mesecev časa še imam. Možnosti pa nobenih. Mogoče, da bi s pravočasnim odhodom še uspel ohranil svoj obraz, ki sem ga gradil petdeset let. Ta je vse, kar imam in kar lahko zapustim naslednikom! Vse ostalo je itak materialna šara, ki omogoča golo življenje. Raje kot kralj ulice bi pač rad postal kralj mrtvih idealistov in vsaj nekaj časa živel v spominu ljudi, ki sem jih imel rad, pa mi niso mogli dati roke v pomoč ali pa v slovo. Žal mi je, ker se ljudje z dna nikoli ne bomo srečali na paradi ponosa in se izkazovali z rožnatimi zastavami ljubezni. Ker ljubezni za nas ni. In ker ni sponzorja, ki bi podpiral smeti družbe. Ponosa v tej družbi za ljudi brez naziva, zvez in brez denarja pač ni. V resnici smo ljudje brez prihodnosti (čeprav po nazivu KRALJI ULIC!) sramota in vest humane socialne družbe in tudi nobena promocijska donacija tega dejstva ne more spremeniti. Lahko ga samo kozmetično priredi za javnost! Kot ni bilo Kristusovo kraljestvo namenjeno temu svetu, dragi kralji ulice, tudi vaše kraljestvo ni namenjeno ulicam. Raje bi vam zaželel uspešno kraljevanje nad vestjo družbe ... Srečno, kralji!

Obiskovalec ulice

OBUPANA

Spoštovani!

Vaš časopis Kralji ulice sem dobila od svojega sina. Je namreč prodajalec tega časopisa. Zelo sem razočarana nad njim. Je narkoman že od svojega petnajstega leta, sedaj pa jih ima že petintrideset. Nekajkrat se je zdravil v psihiatrični bolnici, bil je v projektu Človek in že dvakrat v komuni. V začetku marca je spet izstopil iz komune. Z možem sva ga obiskovala vsak mesec, njemu pa to ni nič pomenilo. Brez pojasnila je odšel, samo sporočili so nam, da je izstopil. Po skoraj treh mesecih se nam je oglasil, da je v Ljubljani. Raje je na cesti, kot da bi spremenil svoje življenje. Doma ima vse, stanovanje ... vse, kar je potrebno za normalno življenje, on pa se raje vsemu odpove in je raje brezdomec. V vašem časopisu sem prebrala članek *Taubi 13. del, Kako prepričati narkomana, da se gre zdraviti?* Sedaj verjamem, da je odločilno to, da gre narkoman na zdravljenje z zavestjo, da to dela zase in za svoje dobro. Če dela to le za svoje starše, bo predčasno odšel in se vrnil nazaj na cesto. Tako se je spet zgodilo z njim. Ne vem, kaj bi se moralo zgoditi, da bi se mu v glavi kaj spremenilo. Tudi mešalo se mu je že od prevelikega odmerka drog. Vprašala sem ga, zakaj je spet pristal na metadonu. Metadon ga potem čez čas povleče še na ostale droge. Rekel mi je, da zato, ker je metadon zastoj! Res je, država podpira zasvojenca z metadonom. Ne vem, zakaj. Meni se zdi to tako, kot če bi pijancu dajali alkohol. Vem, metadon je substanca, ki ga odvisniki dobivajo kot nadomestek heroína. Zadene isto ali bolje in učinek traja dlje. Brala sem, da je metadon samo potuha. Še bolj te zasvoji, pa še zastoj ga dobiš. Zakaj bi se potem trudil, da prideš iz tega dreka, ko ti je pa tako lepo? Ne potrebuješ denarja, pa si vseeno zadet! Ni več milosti za njega, če on ne zmore, hočemo živeti mi. Mož je zbolel za neozdravljivo boleznijo. Bojim se, da bom zbolela tudi jaz. Vendar živeti je treba z vsemi težavami, ki jih piše življenje.

Razočarana mama

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

Iz Maribora. Ker so se v mestu berači, ki pobirajo zlasti ob petkih po hišah milodare, vedno bolj množili in so se ljudje vsled tega že splošno pritoževali, je v petek policija po mestu polovila vse te berače. V dveh urah so jih ujeli 67, od katerih so jih izročili 35 okrajnemu sodišču, 24 so jih ovadili in le pri 8 se je pokazalo, da so vsled starosti ali telesnih hib res navezani na milodare. Pri nekem beraču so našli policaji 420 K gotovine, neka babnica je najpoprej naložila nekaj denarja v mestni hranilnici, potem je pa šla beračit.

Slovenski narod, 3. 9. 1912.

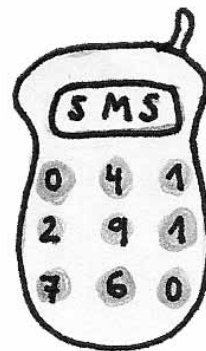

Marjan Kolenc

027
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760. VABLJENI K SODELOVANJU!

>> Pozdrav. Ali nam lahko kdo razloži, zakaj ni več rubrike Sol in Koper?????
Najraje beremo Nekaj cestnih, Gogijevo kolumno in od vseh Sol in Koper, pojasnite nam. Sash

Knjigo Meseno spoznanje avtorja Franja Frančiča lahko sedaj naročite tudi po pošti! Na naslov "Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana" nam pošljite naročilnico s spodnjimi podatki, mi pa vam bomo poslali knjigo, ki jo plačate po povzetju. Cena posameznega izvoda je 6 evrov, potni stroški in stroški pakiranja so zajeti v ceno.

NAROČILNICA

Ime in priimek:

Naslov in poštna številka:

Telefonska številka:

Število izvodov knjig, ki jih nepreklicno naročate:

Vaš podpis:

Knjigo lahko naročite tudi tako, da zgornje podatke pošljete na naš e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

Tanja San

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Uršula Berlot: Introspekcija – slike in video

KJE: Bežigradska galerija 2 – MGML, Vodovodna cesta 3, Ljubljana

KDAJ: 1. 9. ob 19h

KAJ: Mankica Kranjec: Ljubljanski grafiti – fotografije

KJE: Nabrežje Ljubljane med pristanom Ribji trg in Čevljariskim mostom, Ljubljana

KDAJ: do 1. 10.

Glasba

KAJ: Komorni zbor Vocis imago: Ljubljana, zapoj z nami! Koncert slovenske ljudske in zabavne glasbe, evergreenov

KJE: Dvorni trg, Ljubljana

KDAJ: 4. 9. in 5. 9. ob 11h

KAJ: Nastopi ljubljanskih piskačev

KJE: Mestna hiša, Mestni trg 1, Ljubljana

KDAJ: 4. 9., 11. 9., 18. 9. in 25. 9. ob 11h

KAJ: Ritem mladosti 2010: Agnes Carlsson (Švedska), Dan D, Big Foot Mama in drugi izvajalci – zabavna prireditev s koncertom na prostem

KJE: Kinocenter Kolosej, Šmartinska 152, Ljubljana

KDAJ: 10. 9. 12h – 23h

Delavnice, predavanja

KAJ: Žepni tečaj slovenščine za tujce

KJE: Slovenski turistični informacijski center – STIC, Krekov trg 10, Ljubljana

KDAJ: 1. 9., 8. 9., 15. 9., 22. 9. in 29. 9. ob 17h

KAJ: Tai chi za zdravje in vitalnost – predstavitev začetnega tečaja

KJE: OŠ Valentin Vodnik, Vodnikova 162, Ljubljana

KDAJ: 1. 9. ob 19h

KAJ: Ulica je naša – ustvarjalne delavnice za otroke

KJE: Pred kavarno Maček, Cankarjevo nabrežje, Ljubljana

KDAJ: 4. 9. in 11. 9. ob 11h

KAJ: Tečaj risanja rože življenja – mandala – uvodno predavanje

KJE: OŠ Milana Šušteršiča, Štembalova 2a (za AMZS, Bežigrad), Ljubljana

KDAJ: 6. 9. ob 19h

KAJ: Medgeneracijska likovno-ustvarjalna delavnica Spodbujanje kreativnosti

KJE: Dom občanov Nove Fužine, Preglov trg 15, Ljubljana

KDAJ: 7. 9. ob 15:30

Razno

KAJ: Oton Marc: 19 – predstavitev knjige o basnih in nastop glasbene skupine

Vsakič drugače

KJE: Mestna hiša, Mestni trg 1, Ljubljana

KDAJ: 4. 9. ob 20h

KAJ: Akademsko folklorna skupina

France Marolt: Slovenski ljudski plesi ob Ljubljanici

KJE: Dvorni trg, Ljubljana

KDAJ: 2. 9., 9. 9. in 16. 9. ob 18:30

KAJ: Dogodek ob zaprtju festivala Ex Ponto

KJE: Tromostovje

KDAJ: 22. 9. ob 24h

FESTIVAL SANJE, Miklošičev park, Ljubljana

1. 9. ob 19:30 – Dva na dva – na vse ali nič (Improliga)

1. 9. ob 20h – Mlade rime: Marko Matičetov, Lara Zupančič, Marko Bunderla, Živa Mestek (Pesniški večer)

2. 9. ob 20h – Nika Maj in Milena Miklavčič: Bliskovito potrjevanje življenja (Literarni večer)

2. 9. ob 20:30 – Avgust Demšar: Sveže kriminalno pripovedništvo – Kdo mori slovenske žanrske pisce? (Literarni večer)

3. 9. ob 18h – Druženje s Čaruleso (Čarobni dogodek za otroke)

4. 9. ob 10h – Druženje s Čaruleso

4. 9. ob 11h – Kitajske pismenke (Ustvarjalna delavnica za otroke)

4. 9. ob 11h – Tai ji quan (Delavnica mojstra Shining Chena)

4. 9. ob 20h – Nina Romić (Koncert)

6. 9. ob 20h – Poetikonovi lirični večeri – Radharani Pernarčič, Iztok Osojnik, Zoran Pevec, Stojan Špegel, Ivan Dobnik

7. 9. ob 11h – Dušan Jelinčič: Z očmi, polnimi neba (Literarni večer)

7. 9. ob 18h – Prof. Sfrčkljana – Klovnesa Eva Škofič Maurer

8. 9. ob 20h – Mlade rime: Žiga Jenko, Laura Repovš, Anja Novak, Veronika Dintinjana (Pesniški večer)

9. 9. ob 20h – Darč Dretnik: Do kadence prvega stavka (Literarni večer)

10. 9. ob 18h – Druženje s Čaruleso

11. 9. ob 10h – Druženje s Čaruleso

11. 9. ob 11h – Kitajske pismenke (Ustvarjalna delavnica za otroke)

11. 9. ob 11h – Tai ji quan (Delavnica mojstra Shining Chena)

11. 9. ob 20h – Greg Mortenson, David Oliver Relin: Tri skodelice čaja ... Poslanstvo enega človeka (Pogovor o knjigi)

12. 9. ob 20h – Moonlight sky (Koncert)

13. 9. ob 18h – Druženje s Čaruleso

13. 9. ob 16:30 – Šila: Impro-Dahl (Gledališke improvizacije)

13. 9. ob 17:30 – Pižama: pravljice za smeh in srh – Venček ljudskih pravljic s kako umetno za posip

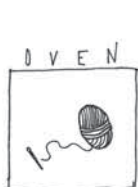
13. 9. ob 19h – Bakalina (Koncert)

13. 9. ob 20h – Ansambel Ankaran (Koncert)

028
KRALJI
ULICE

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

ULIČNI HOROSKOP

Morali se boste spoprijeti z nekaterimi težavami, ki jih ne bo ne konca ne kraja, vendar bodo te težave minile le z vašo prispevnostjo in posijalo bo sonce sreče, za kar se imate zahvaliti svojemu partnerju. Partner pa pričakuje od vas še nekaj več, mar ne? Ali mu boste ustregli? Pazite na zdravje!

Nekdo od vas zahteva nemogoče stvari, za katere vi mislite, da jih ni vreden, zato bodite trmasti in vztrajajte pri svojem stališču, počakajte, da se ta oseba poboljša in bo potem deležna vaše pozornosti. Vaša srečna številka je 15, zato ne odlašajte z opravi. Na vidiku je denar, ki ste ga že težko pričakovali. Kupite si tisto, kar ste si zaželeli!

V mesecu septembru, tam nekje v sredini, se vam bo zgodilo nekaj nadvse lepega, tisto, kar ste si zaželeli, se vam bo zgodilo. Le tako naprej, pa vam uspeh v službi ne izostane, prav tako pa ne uspehi v krogu družine. Zdravje vam bo na začetku meseca malo nagajalo, vendar se bo kasneje vse uredilo. Boste prisluhnili na svojo ljubezen!

Za vas, ki ste rojeni v temu znamenju, pa velja pravilo, da zelo radi potujete po tujih deželah, in prav to se vam obeta v bližnji prihodnosti. Po službeni dolžnosti boste namreč odpotovali v daljno deželo, a to potovanje ne bo ostalo brez posledic, spoznali boste ljubljeno osebo. Boste prisluhnili svojemu srcu?

Vi, ki ste rojeni v temu znamenju, se, če vas kdo rani, včasih držite tako kot pravi lev ali levinja: ne dovolite svojemu ponosu, da bi se pred kom ponižali. Če boste tako nadaljevali, bo imela vaša okolica strahospoštovanje do vas. Mar je to edino, kar si želite? Želite si več ljubezni, to pa si tudi zaslužite, mar ne?

Potruditi se morate, da obdržite svojo ljubljeno osebo, sicer se zna zgoditi, da vam jo popiha drugam. Malo se nališpajte, malo več pozornosti dajte na svojo zunanost in notranost vašega srca, uspeh ne bo izostal. Na finančnemu področju se vam obetajo mnogo lepši časi, recesija bo zapustila vašo denarnico, prišel bo gospod Kapital in lažje vam bo.

OGLASNA DESKA

Mlajši upokojenec, zanesljiv, urejen, z delovnimi navadami, išče honorarno delo v Ljubljani za nekaj ur dnevno. Pokličete me lahko na tel: 070 339 296

Rabljene računalnike in komponente v delujočem in nedelujočem stanju rade volje sprejemem. Sem iz Ljubljane, moj kontakt: 041 270 715 (Martin). Priporočam, da mi pošljete kar sms, pa se vam javim.

Priporočam se za mobilne telefone »iz tega tisočletja«, vključno z dodatno opremo (polnilci, slušalke ...). Preferiram Nokia, sem iz Ljubljane, moj tel. pa je: 041 270 715.

Če bi mi ga lahko kdo podaril, iščem spajkalnik Weller ali podobnega, v delujočem stanju. Martin iz Ljubljane, tel. 041 270 715.

Uredništvo društva naproša bralce, če je morda kdo pripravljen odstopiti delujoč digitalni fotoaparati. Dosegljivi smo na gsm: 303 323 306.

Potrebujem veliko garderobno omaro, naj ne bi bila iz iverke. Pripravljena sem tudi nekaj plačati. Pokličite po 5. 9. 2010 na št.: 051 704 029. (S.a.č)

Prosim, če mi kdo lahko podari delujoč računalnik iz tega stoletja ali grafično kartico. Rabil bi tudi vozno kolo. Lahko se tudi dogovorimo za manjše plačilo. Kontaktirajte uredništvo: 059 022 503 - Pero S.

Opravljam naslednja dela: košenje trave, izkop s krampom ali z gradbenim orodjem, prenašanje lažjih in težjih stvari (selitve), čiščenje stanovanja, bloka. Sem resen, zanesljiv, točen in natančen. Dela opravljam v Ljubljani z okolico. Tadej, 051 774 416

Kralji ulice vam v Posredovalnici rabljenih predmetov na Poljanski 14 ponujamo šolske potrebščine po ugodnih cenah. Vabljeni k nam vsak delavnik od 12h-17h, ob četrčkih od 10h - 17h ter ob sobotah od 10h -14h.

SPLETNA STRAN KRALJEV ULICE
V mesecu maju je na novo zaživela prenovljena spletna stran društva Kralji ulice, na kateri najdete vse, kar vas zanima o delovanju društva, o dogodkih, ki se jih udeležujemo ter dejavnostih, ki jih razvijamo. Vabljeni, da nas obiščete na spletnem mestu: www.kraljiulice.org.

Vabljeni, da se nam pridružite kot prostovoljci na katerem od področij našega dela (dnevni center, časopis, Univerza pod zvezdami, terensko delo, Posredovalnica rabljenih predmetov). Kralji ulice, Marta 030 323 307

Do 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo odmeri država za preteklo leto, lahko namesto državi odstopite društvu Kralji ulice. To storite z obrazcem Zahteva za namenitev dela dohodnine za donacije (MF-DURS obr. dohzip št. 3), ki ga s svojimi podatki (ime, priimek, naslov, davčna številka in pristojni davčni urad) pošljete na DURS. Nanj napišete, da bi del dohodnine radi namenili Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcem Kralji ulice - pri tem dodate še našo davčno številko, ki je 23956046, ter določite odstotek dohodnine, ki ga želite nameniti Kraljem ulice (do 0,5 odstotka). Hvala!

V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA

Končno boste dočakali dan, ki si ga boste dobro zapomnili za vse čase, v ljubezni vas namreč čaka presenečenje, pa tudi na finančnem področju se bo nekaj premaknilo na boljše. Vaša dolžnost je, da budno spremljate vse, kar se dogaja okoli vas. Pazite le na neke ljudi, ki komaj čakajo na vaše spodrsaljke. Uprite se njihovi škodoželjnosti.

ŠKORPIJON

Zvezde na nebu so vam, ki ste rojeni nekako v začetku meseca novembra, to je druga dekada, še posebno naklonjene, in to v marsičem, predvsem v ljubezni, potovanjih na tuje in seveda tudi v poslovnem svetu. Pazite le na svoje zdravje in uresničile se vam bodo sanje, saj ste tako ali tako sanjavo bitje.

STRELEC

Vi strelci, ki streljate s svojimi očmi, pazite na boljšo polovico, da se ne boste zastreljali, kajti to vas utegne potegniti v resno zvezo z ljubljeno osebo. Na začetku tega meseca vas čakajo spremembe na poslovnem in finančnem področju, zato pogumno naprej brez strahu, sicer ne bo uspeha. Igrajte loterijo življenja, to je ljubezen!

KOZOROG

Tudi za vas je prišel čas, da potegnute črto, napravite izračun in da pogledate v preteklost, da takšno življenje ne pelje nikamor in da se morate spremeniti, sicer vas lahko pobere cesta. Ste pomislili na to, da je lahko življenje tudi za vas lepše, kot je bilo do sedaj? Potrudite se, uspeh je tukaj.

VODNAR

Na začetku meseca septembra vam zvezde ne bodo naklonjene tako, kot si želite, malo ste se zanemarili, vendar vas bo neka sorodna duša spravila k pameti, kasneje pa se vam obeta neka ljubezenska romanca. Življenje se vam bo obrnilo na glavo, ko boste izvedeli nekaj, česar niste pričakovali. Pametno ravnajte z denarjem!

RIBI

Vam pa, ki ste že od nekdaj nekaj posebnega, se predvsem v ljubezni obetajo lepi dogodki, pa tudi denarnica se bo počasi in vztrajno, in to kljub recesiji, nekoliko zredila, vendar pazite, da se ne bo še hitreje posušila. Svetujem vam previdnost pri ravnanju z njo. Zdravje vam bo služilo, vendar vseeno pazite nanj. Prihaja posebno pismo s posebno vsebino.

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILLO

Na cesti je beračil klošar. Mimo je prišla precej zajetna ženska in klošar jo je ogovoril: »Že več dni nisem jedel.«
Debeluška prevzeto: »Kakšna volja! Oh, ko bi jaz to zmogla!«

Zmajček

»Dragi, ali je res, da so vsi glodalci požrešni in neumni?«
»Res je, miška moja, res.«

Zmajček

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) Hiša Eskimov,
- (2) posebna močnata jed z mlekom, predvsem za otroke in tudi odrasle,
- (3) del Maribora, kjer se poleti dogajajo kulturne prireditve,
- (4) del človeškega telesa.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

AFORIZMI

V socializmu sem bil kot tovariš bogat,
sedaj v kapitalizmu sem gospod brez gat.

Gregor B. Hann

Kaj je to optimizem?
Da vidiš v parku klošarja,
ki bere revijo: Moj dom.

Taubi

Ko bodo znanstveniki iznašli učinkovito tabletko proti pohlepu, bo kapitalizma v trenutku konec.

Jurij Kunaver

Klonirali bodo bodočnost.

Črtomir Clonsky

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Sabini Knavs iz Velenja, nagrajenki prejšnje pravilno rešene križanke, iskreno čestitamo!

		9		7		1		
5								9
	1	3			8		7	4
1	2	8	6				9	
	9				2	7	1	5
9	6		3			8	5	
4								7
		1		6		3		

A'DAM

NIK*

ADAM JE AMSTERDAM, KAMOR GREM S SVOJO DRAGO,
NA ZABAVO

ČE MI NE DASTE VELIKO KEŠA SE MI ZMEŠA

RAIFAISEN
BANK
AUSTRIA BANK

TAM ZADET BOM, DA MI VID NE OPEŠA

JA LETO JE IMET VELIKO KEŠA!!

ELVIS AARON KING VIRC

 Sašo H. sem izbral za družbo na fotografiji,
ker izžareva svetlobo, ki ustvarja in lepša življenje.